

Giới thiệu Vạn Sự Thiếp Vi Tiên

Truyện Vạn Sự Thiếp Vi Tiên của tác giả Tịch Y Hạ lấy bối cảnh mười hai năm trước, hắn nói với nàng, sau khi lớn lên nhất định phải gả cho hắn. Mười hai năm sau, dốc hết tâm cơ, cuối cùng nàng thỏa được ý nguyện, gả cho hắn. Đêm tân hôn, nàng bị một người đàn ông ngôn tình ngược xa lạ phá hủy trong sạch, tiếng gào vang vọng khắp bầu trời nhưng không người nào phản ứng. Một tháng sau kết hôn, nàng bị nhóm thê thiếp kiêu kiêu vô song lập mưu tra tấn, phu lang không thấy. Ba tháng sau kết hôn, hắn thờ ơ lạnh nhạt nhìn bào thai trong bụng nàng chết dưới trận đòn. Ngày đó đẻ non, mất máu quá nhiều, đại phu vốn là được mời đến để chữa trị cho nàng lại bị mồi dìm xem chân tiều thiếp của hắn bị thương. Tất cả chuyện hot náy mới hiểu rõ, thì ra từ trước đến nay cậu cậu tôn kính của nàng lại chính là hung thủ hại chết cha mẹ nàng, ôm hận mà chết nhưng được tái sinh, bất đồng chính là nàng không còn là người kia, bị người xem thường, bại hoại danh tiếng- Kỳ Lạc Diễn, mà là Tam quận chúa Ngọc Khuynh Uyển của phủ Ngọc Thân Vương. Trở lại tướng phủ, hắn vẫn là Đại thiếu gia, nàng cũng là nhị thiếu phu nhân, nàng thề những tội lỗi nàng phải chịu lúc trước tất cả đều trả lại, gấp đôi còn gấp mười lần. Chỉ là, nàng không biết, tất cả những thứ này đều vì một âm mưu khổng lồ dựng lên...

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 1: Chết Mà Không Nhắm Mắt

Tối nay, tại phủ thừa tướng khách và bằng hữu ngồi đầy, đèn lồng to đỏ thắm treo trên cao, tiếng chúc mừng liên tục.

Đại công tử tướng phủ nạp thiếp, theo lý thuyết cưới vợ bé không cần long trọng như thế, nhưng mà nghe nói Đại công tử vô cùng yêu mến vị phu nhân mới này, theo đuổi ước chừng một năm mới được giai nhân gặt đầu, đương nhiên là phải ăn mừng không kiêng nể rồi.

Bên này oanh ca yến hát, tiếng hoan hô không ngừng, mà phía Tây Tướng phủ lại vắng lạnh đến cực điểm, bất kể là trong phòng hay bên ngoài phòng, tất cả đều tràn ngập một cỗ mùi máu tươi, người nằm trên giường hé ra gương mặt đẹp trắng như tờ giấy, hơi thở mong manh.

“Tiểu thư, đại phu lập tức... lập tức tới ngay, người kiên trì một chút nữa.....” Nha hoàn Từ nhi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy nước mắt, khóc đến thở không ra hơi, tiểu thư nhà nàng sao mạng khổ như vậy, từ khi gả vào Tướng phủ chẳng những không được cô gia thương yêu, lại còn nhận mọi ức hiếp, bây giờ còn bị hại thành như vậy.

Lạc Diễn đôi con ngươi trống rỗng ngược mắt nhìn đầu giường, nước mắt từng chuỗi từng chuỗi theo khóe mắt chảy xuống mặt, nhưng bên môi mang theo nụ cười khổ, trong đầu hiện lên là khuôn mặt lạnh vô tình của Quân Trình Văn, bên tai quanh quẩn những tiếng trào phúng.

Nàng mong mỗi phu lang mười hai năm, từ khi nàng gả vào liền không coi trọng nàng; nàng kính trọng cha chồng mười hai năm, nhưng trong một đêm lại thành kẻ thù giết mẫu thân của nàng, nàng cả đời này, thật đáng buồn.

“Từ nhi.....”

“Tiểu thư, Từ nhi ở đây.”

“Đừng, đừng khóc.”

Thanh âm của nàng rất nhẹ, không mang theo một chút khí lực, nhẹ tới mức ngay cả chính nàng cũng nghe không rõ rốt cục nàng đang nói cái gì, cảm giác cả người cũng đặc sánh, rất không thoải mái.

Từ nhi vừa khóc vừa thay nàng chà lau nước mắt, một lòng lắc đầu cũng nói không ra lời, khẽ vén lên đệm chăn, cả chiếc váy trắng của tiểu thư cũng bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, nhìn thấy mà ghê người.

Ngoài cửa vang lên một loạt tiếng bước chân, Từ nhi cuống quýt đứng dậy đi mở cửa, nhưng đi tới không phải đại phu, mà là một lục y nha hoàn, nàng nhận ra, nàng ta là Thúy Lan bên cạnh lão phu nhân.

“Thúy Lan, đại phu đâu? đại phu ở đâu??”

Thúy Lan mặt lạnh nhạt, vung tay Từ nhi, lấy tay lụa che lỗ mũi, nơi này mùi vị làm cho người ta buồn nôn.

“Vội cái gì, tân phu nhân trật chân, hiện tại đại phu đang ở chỗ tân phu nhân, chờ xem xong rồi sẽ tới, lời đã chuyển, cáo từ.”

Thúy Lan xoay người muốn chạy, nhưng không ngờ lại bị Từ nhi ôm chặt lấy.

“Như vậy sao được, rõ ràng là tiểu thư nhà ta bị thương nặng hơn, ta muốn đại phu, người trả đại phu lại cho ta!”

“Ngươi, con nha đầu chết tiệt này còn không mau buông tay, đại thiếu gia dặn dò, ta thì có cách gì, chẳng qua tối nay đại phu chưa tới đây, cũng không phải là không tới, ngươi.....”

“Bình!”

Phía sau truyền đến một tiếng vang, Từ nhi buông lỏng tay xoay người nhìn lại, thấy Lạc Diễn vốn đang nằm trên giường lại ngã trên mặt đất, Thúy Lan tức giận nhìn lại, cũng bị hù dọa trắng mặt.

Cả người Lạc Diễn toàn máu, té trên mặt đất, đôi tay nắm chặt thành quả đấm, muốn bò về phía nàng, gương mặt vốn xinh đẹp, đã sớm vặn vẹo từ lâu, trở nên dữ tợn.

“A, quý a!”

Thúy Lan hét to, lui lại về phía sau mấy bước thì ngã xuống đất, sau đó bò dậy chạy trốn chết, Từ nhi tiến lên muốn đỡ Lạc Diễn dậy, nhưng lại không đủ khí lực.

“Tiểu thư, tiểu thư.....”

“Tôi... Quân.....” Từ nhi tới gần Lạc Diễn một chút

“Tiểu thư, ngài nói gì?”

“Quân... Quân... Trình Văn.....”

nàng không cam lòng, nàng không cam lòng cứ như vậy chết đi, không cam lòng cứ như vậy để những người đó tiêu điều tự tại tiếp tục cuộc sống, dựa vào cái gì, dựa vào cái gì nàng phải thừa nhận những thứ này?

“Phụt!”

Chợt phun ra một búng máu, sau đó liền ngã trong ngực Từ nhi, đôi mắt gắt gao mở to, đúng là đến chết cũng không nhắm lại.

“Tiểu thư..... tiểu thư!!!”

Tướng phủ vốn bao phủ dưới không khí vui mừng bỗng nhiên chấn động một cái, tất cả mọi người ngừng lại, một lát sau phát hiện không có gì khác thường, lại tiếp tục uống rượu tâm tình.....

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vì Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 2: Tái Sinh

Lạc Diễn cảm giác, toàn bộ xung quanh nàng tràn ngập mùi máu tươi, nàng cũng sắp bị đắm chìm trong máu, ngực như có một tảng đá lớn đè ép, không thở nổi. Vừa mở mắt, đập vào mắt là máu đỏ ghê người, giống như nước sông từng đợt từng đợt tuôn về phía nàng, nàng muốn trốn nhưng lại không nhúc nhích được, cúi đầu lại thấy đôi chân của mình biến thành vũng máu.

”Chân... chân của ta..... máu.....”

”Quận chúa hình như tỉnh.”

”Thật sự sao? mau, nhanh ra phòng ngoài mời thái y vào !”

Thấy người nằm trên giường hình như hơi động, cả đám nha hoàn trong phòng nhất thời vui mừng luống cuống cả tay chân, đung đung té té, thật vất vả mới ra được phòng ngoài mời thái y vào.

”Chân, chân..... không a~”

“Uỷển nhi của ta tỉnh rồi có phải không?”

Một âm thanh chói tai từ cửa vang lên, Lạc Diễn cả kinh lập tức mở mắt, nhìn thấy đầu tiên đó là chủ nhân của thanh âm kia, một vị phụ nhân mặc đồ quý phái.

”Uỷển nhi, con tỉnh a, con hù chết ngách nương.”

Uỷển nhi? Uỷển nhi là ai? Vị phụ nhân này đang nói chuyện với nàng?

”Tại sao không nói? Luru thái y, Uyển nhi không có sao chứ?”

Luru thái y cẩn thận chẩn mạch cho Lạc Diễn, sau đó sờ sờ chòm râu bạc của mình.

”Xem mạch tượng thì không có việc gì, có thể do tâm tình bị đè nén gây ra, sau này điều dưỡng tốt một chút, ra ngoài đi dạo giải sầu nhiều sẽ không có việc gì.”

Nói tới đây, tất cả mọi người trong phòng đều yên lặng lại, giống như có chuyện gì khó nói, Luru thái y sau khi nói xong viết phương thuốc, rồi đi theo một nha hoàn đi xuống.

”Tôi là ai?”

Lạc Diễn vừa nói ra lời này, tất cả mọi người đều ngây ngẩn tại chỗ, quý phụ nhân lập tức khóc lên.

“Trời ơi, Uyển nhi của ta a, sao lại thế này hả, hôm đó âm ỉ như vậy, vất vả mới tỉnh giờ lại thành như này, nghiệp chướng a, việc này cũng phải trách Thất hoàng tử kia.”

Đang nói, quý phụ nhân lập tức dừng lại, thật cẩn thận nhìn Lạc Diễn, thấy nàng hình như không có phản ứng gì, mới thở phào nhẹ nhõm, cầm tay nàng nói

”Uyển nhi, con đường đường là Tam quận chúa của phủ Ngọc Thân Vương a, đừng lo lắng, không có người nào dám loạn nói huyền thuyên, Thất hoàng tử kia không có mặt, không trách con, yên tâm, ngạch nương sẽ giúp con xử lý tốt tất cả.”

Lạc Diễn ngẩn ra, sau mới kịp phản ứng, cẩn thận đánh giá gian phòng một lượt, rồi nhảy xuống giường đứng ở trước gương, nàng đúng là còn sống nhưng mà dung mạo hoàn toàn thay đổi, chẳng lẽ trời cao thương hại, nên để cho nàng sống trở lại một lần nữa, không phải là bằng thân phận lúc trước, mà là Tam quận chúa vương phủ như trong miệng họ?!

Trong đầu từ từ hiện ra những tình cảnh lúc trước, lần lượt từng khuôn mặt một màn đầy dối trá và giả tạo, từng tiếng giễu cợt, những người đó, những sự việc kia, ông trời đúng là cho nàng cơ hội đi báo thù!

”ha ha, ha ha ha.”

Lạc Diễn bỗng nhiên phá lên cười, khóe mắt vẫn mang theo một chút nước mắt, quý phụ nhân lập tức liếc mắt nhìn nha hoàn bên cạnh, ý bảo nàng còn không mau đi tìm Luru thái y lại đến một lần nữa.

”ha ha ha, Quân Trình Văn, Vuur Văn, Vuur Tấn Bằng, những thứ lúc trước các người cho ta, Kỳ Lạc Diễn ta thề, chắc chắn nghìn lần vạn lần sẽ trả lại!! ha ha ha.”

Lão thiên gia cho nàng một cơ hội tuyệt vời như này, nàng tuyệt đối sẽ không lãng phí hết, nàng đã nói, nàng không cam lòng!

Quý phụ nhân Triệu Mộng Bách hoàn toàn ngây ngẩn cả người, sau khi con gái của mình bị Thất hoàng tử cự tuyệt hôn lễ lại trở thành điên điên khùng khùng, việc này nếu truyền ra ngoài, địa vị của mình ở vương phủ sẽ không thể bảo vệ được nữa.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 3: Tam Quận Chúa Vương Phủ

Sau khi nghỉ ngơi nửa tháng, bây giờ Lạc Diễn cũng biết được một chút ít chuyện của nàng từ trong miệng những người khác, nàng là Tam quận chúa của phủ Ngọc Thân Vương, con vợ cả, Anna của nàng có một chính phi và hai sủng phi, nàng có một người ca ca cùng cha cùng mẹ, tên là Ngọc Cận Ngần, từ nhỏ thân thể đã không khỏe; còn có một tỷ tỷ tên là Ngọc Từ An, con của thứ thiếp, bởi vì ái mộ Thất hoàng tử, nàng thỉnh cầu hoàng thượng tứ hôn, ai ngờ lại bị Thất hoàng tử cự tuyệt, trong lúc thương tâm quần bách, liền nhảy sông Nguyệt. Nhìn dung nhan hoàn toàn xa lạ trong gương, Lạc Diễn một tay nhẹ nhàng xoa má phải, có một cái bớt, hình sao sáu cánh màu lam cổ như đồng tiền, không chỉ không ảnh hưởng dung mạo của nàng, thậm chí còn tăng thêm một cảm giác thần bí.

“Khuyên Uyển, Kỳ Lạc Diễn ta may mắn được tái sinh trong thân thể của ngươi, cũng có ý định báo thù cho ngươi, nghĩ đến ta và ngươi đều là người bị ái tình gây thương tích, có lẽ bởi vì điều này, cho nên ta mới ở trong thân thể ngươi.”

”Tam Quận chúa, đến giờ uống thuốc rồi.”

nha hoàn tiểu Thu bưng thuốc vào phòng, đặt ở trên bàn, Lạc Diễn khẽ nhéo nhéo mắt, thuốc này thật khó ngửi.

”ta đã không có chuyện gì, không cần phải uống thuốc nữa.”

” nhưng là do Vương Phi.....”

” tiểu Thu, cùng ta đi dạo một chút, thái y không phải nói ta nên thường xuyên ra ngoài đi dạo giải sầu sao.”

” dạ, Tam Quận chúa.”

Đã uống thuốc nửa tháng, uống vào nữa chỉ sợ là nàng phải đổi thành ăm sắc thuốc thôi. Lạc Diễn nguyện ý ra ngoài giải sầu, Vương Phi Triệu Mộng Bách tất nhiên là vui vẻ đồng ý, nàng chỉ dẫn theo một nha hoàn là tiểu Thu, hiện tại lại đi trên con đường cực kỳ quen thuộc, thời điểm đi tới Vưu phủ, hơi chút ngừng lại, nơi này từng là nơi nàng sinh sống mười hai năm, nhưng bây giờ vật còn người mất, ai có thể nghĩ tới người cậu cậu mình tôn kính như vậy, lại cũng sẽ vì viên Thất Tinh trong truyền thuyết có thể làm cho người chết khởi tử hồi sinh mà cướp đoạt sát hại nẫu thân của nàng. Nghĩ tới những thứ này, tâm không khỏi một trận co rút đau đớn, một khắc cũng không muốn nán lại, cất bước đi về phía trước, lúc đi ngang qua cửa hàng gạo liền phát hiện ông chủ nơi đó đặt cái sạp trước cửa, phân chia cháo cho những tên khát cái.

” ông chủ kia thật tốt.”

” Quận chúa không biết, đó là Chu Hồ chủ cửa hàng gạo Tuệ Tâm, ông ta thường hay phân chia ít cháo cho những người ăn xin ở đây.”

ánh mắt Lạc Diễn không dừng lại trên người những tên khát cái đang chen lấn, mà là nhìn quần áo tả tơi trên thân người kia, cách đó không xa không có đi lấy cháo. Nhìn bộ dạng hần ta, chắc cũng là khát cái, nhưng hần chỉ ngồi ở góc tường, lẳng lặng cúi thấp đầu, không biết suy nghĩ cái gì, hay hoặc giả bởi vì bị xa lánh cho nên mới bị bỏ quên, không có cách nào lấy được cháo. không khỏi nhớ lại cuộc sống trước kia của mình, bất kể là ở Vưu phủ hay là tướng phủ, nàng hình như luôn là một người bị bỏ quên, bọn họ luôn luôn có một trăm ngàn lý do để quở trách nàng.

” Đây!”

Nàng đi tới trước người tên khát cái kia, đưa cho hần một thỏi bạc, tên khát cái kia nghe tiếng ngẩng đầu nhìn về phía nàng, trên khuôn mặt tràn đầy bụi đất, nhìn không ra tướng mạo, nhưng có một đôi mắt thu hút tâm hồn người, mắt dài, đuôi mắt hơi cong, bốn phía hơi đỏ ửng, mắt giống như hoa đào, tựa như say nhưng không phải là say. Hần chỉ kinh ngạc nhìn Lạc Diễn, rồi sau đó chuyển động về phía bạc trong tay của nàng, cũng chậm chạp không nhận lấy.

” Quận chúa nhà ta có hảo tâm thưởng người bạc, người, tên khát cái này lại không biết tốt xấu, người.....”

” Tiểu Thu!”

Một lát sau, người nọ cuối cùng cũng nhận lấy bạc trong tay Lạc Diễn, để vào trong ngực, ngay cả câu cảm ơn cũng không có, nếu cẩn thận quan sát sẽ thấy khóe miệng của hần hơi hơi giương lên.

” vị Bò Tát sống này, van xin ngài thu tôi đi!”

Ngay khi Lạc Diễn xoay người muốn rời khỏi, từ bên cạnh lao ra một tiểu cô nương mười lăm mười sáu tuổi, toàn thân rách rưới, một tay liền ôm lấy chân Lạc Diễn, khóc đến thương tâm muốn chết.

” Tên to gan này, không mau buông Quận chúa nhà ta ra!”

” Bò Tát sống a, tôi đây là đường cùng mới có thể đến van cầu ngài a, xin ngài thương xót thu nạp Khuyết nhi đi, Khuyết nhi có thể làm nô tỳ hầu hạ ngài a!”

” Nhưng mà tôi không cần nha hoàn.”

” Ngài dư một đứa nha hoàn cũng sẽ không nhiều a, Khuyết nhi không cha không mẹ không chỗ nương tựa, nếu ngài không chịu thu lưu tôi, tôi liền phải phơi thây đầu đường a!”

Không cha không mẹ, không chỗ nương tựa, tám chữ này như sinh sôi nảy nở đâm vào trong lòng Lạc Diễn, cúi đầu nhìn tiểu a đầu vẫn còn đang khóc, không khỏi thở dài một hơi.

” Như vậy, người theo ta hồi phủ đi.”

” Đa tạ Bò Tát sống nha, đa tạ Bò Tát sống nha!”

Lạc Diễn cũng không biết vì sao, sau khi sống lại, đối với những từ không cha không mẹ không chỗ nương tựa nhạy cảm như vậy, mười hai năm trước mặc dù nàng cũng là một người, nhưng lại chưa từng đề ý nhiều như vậy a!

Quần Trình Văn tất cả giữa người và ta, nên làm sao cho đúng!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 4: Lần Hai Gả Tướng Phủ(Một)

Hôm nay ra ngoài đi dạo một vòng, nghe được ít nhiều về nguyên nhân Tam Quận chúa Ngọc Khuynh Uyển nhảy sông Nguyệt bởi vì bị cự tuyệt kết hôn, sau khi trở lại tướng phủ, tạm thời cũng nghĩ không ra biện pháp lên vào tướng phủ, dù sao thân phận hiện tại của nàng là Quận chúa, lại không thể bán mình đi tướng phủ làm nha hoàn.

Nhưng mà không vào được tướng phủ nàng làm sao đi báo thù, còn nữa, đến nay nàng còn chưa tra ra tên khốn kiếp nào đã hủy trong sạch của nàng trong đêm tân hôn.

Đôi tay gât gao nắm chặt, bởi vì dùng quá sức chỗ đốt ngón tay có chút trở nên trắng.

” Quận chúa, Quận chúa.”

Ngày đó nàng dẫn tiểu nha đầu Khuynh nhi về, bây giờ tạm thời đi theo nàng, trở thành nha hoàn của nàng.

” Xây ra chuyện gì?”

” Có một vị công công tới, nói là hoàng thượng triệu ngài vào cung.”

” Vào cung.....”

Việc này, bỗng nhiên hoàng thượng gọi nàng tiến cung, vì chuyện gì chứ? chẳng lẽ là liên quan tới Thất hoàng tử?

**

Lạc Diễm một mình đi theo Lâm công công vào cung, đây là lần đầu tiên nàng tới hoàng cung, nhưng đối với nơi này không có một chút thiện cảm, nghe nói người ở đây đâm đá lẫn nhau, e rằng đây là nơi đáng sợ nhất trên đời.

Hoàng đế Ngọc Thiên Huyền ước chừng đã trên năm mươi tuổi, đang ở ngự hoa viên ngắm hoa, nghe nói Tam quận chúa vương phủ đến, sau khi cho lui tất cả nha hoàn, chỉ còn lại có ba người ông, Lạc Diễm và Lâm công công.

” Tham kiến hoàng thượng.”

” Không có người ngoài liền miễn lễ đi, Uyển nhi, biết được hôm nay tại sao trẫm lại gọi con vào cung không?”

” Uyển nhi không biết.”

“Aizz, Con nha, trẫm thương con như vậy, lại không biết con đúng là cố chấp, liên quan tới chuyện tứ hôn lần trước, là trẫm sơ suất, không có thăm dò qua ý tứ của Hoàng nhi, lại để âm ỉ thành như vậy.”

Lạc Diễm cúi thấp đầu, không nói tiếp, Ngọc Huyền Thiên nhìn về phía Lạc Diễm.

” Trẫm vốn cũng cảm thấy Hoàng nhi với con rất xứng đôi, nhưng lại không nghĩ tới Hoàng nhi này tính tình cũng ương ngạnh, azz... xem như là nó không có ánh mắt đi, tiểu tử này sau này nhất định sẽ hối hận.”

” Hoàng thượng nói quá lời, là Uyển nhi không có cái phúc khí kia.”

” Trẫm nghĩ, để bồi thường, hôm nay trẫm liền đồng ý một yêu cầu của con, thế nào?”

Nghe vậy, con mắt Lạc Diễm thoáng sáng lên, không ngờ rằng có được điều này, một khi đã như vậy, những vấn đề khó khăn khổ tư không có được biện pháp của mình lúc trước chẳng phải là đã có thể giải quyết rồi sao?!

” Nếu đã như vậy, Uyển nhi khẩn cầu hoàng thượng lại vì Uyển nhi chỉ hôn một lần nữa.”

Ngọc Huyền Thiên giật mình

” Cái này.....”

” Hoàng thượng yên tâm, lần này, Uyển nhi lựa chọn cũng không phải là Thất hoàng tử.”

” Vậy, là công tử nhà nào?”

Lạc Diễm cười nhạt, sau đó nâng lên khuôn mặt, trên má phải lộ ra cái bớt sao sáu cánh vô cùng tinh sáng, hé mở môi mông

”Tướng phủ.”

”Tướng phủ? là con trai của Quân Đường Dương.”

”Uyển nhi còn có một thỉnh cầu khẩn cầu hoàng thượng thành toàn.”

Lạc Diễm bỗng nhiên quỳ xuống nói

”Đứng dậy nói nghe một chút đi.”

”Hoàng thượng, ngài đồng ý trước đi.”

Ngọc Huyền Thiên thấy nàng không chịu đứng dậy, liền gạt đầu đáp ứng, Lạc Diễm lúc này mới đứng dậy, nhìn Ngọc Huyền Thiên nghiêm túc nói

”Hoàng thượng, Uyển nhi hi vọng lúc ngài tuyên bố tử hôn, Uyển nhi gả đi là làm thiếp mà không phải là thê.”

”Cái gì? Việc này như thế nào được, nào có đạo lý đường đường là Quận chúa gả đi làm thiếp.”

”Hoàng thượng, ngài mới vừa rồi đã đồng ý.”

Lạc Diễm không thay đổi sắc mặt vội nhắc nhở, Ngọc Huyền Thiên sửng sò, cuối cùng cũng chỉ có thể thở dài một hơi.

”Tiểu Lâm tử, lĩnh chỉ.”

”Dạ.”

Lạc Diễm nhìn về phía hoa viên trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp, bốn tháng trước nàng gả vào tướng phủ, là làm chính thê, nhưng cuối cùng kết quả cũng là như vậy, lần này, nàng không làm vợ nữa, lấy thân phận thiếp, tiếp đón năm vị mi thiếp kia của hân.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 5: Làn Hai Gả Tướng Phủ (Hai)

Một tháng sau, tuân theo ý chỉ của Thánh thượng, Tam Quận chúa Ngọc Khuynh Uyển chính thức gả vào tướng phủ làm thiếp, Ngọc Thân Vương cùng với Vương Phi Triệu Mộng Bách đương nhiên là ngàn vạn lần không muốn, nhưng thánh chỉ khó phạm.

Lạc Diễm tựa vào cành đào trong hoa viên, mẫn nguyện ngẩng đầu nhìn cây hoa đào, nhất thời tâm lại có chút loạn, ngày mai nàng sẽ lại gả vào tướng phủ, lúc đó hoàng thượng hỏi nàng, bởi vì nàng nói không rõ ràng, rồi sau hoàng thượng lại suy xét tới nếu là bồi thường, hơn nữa còn phải làm thiếp, đại thiếu gia tướng phủ Quân Trình Văn đã cưới một chính thê và năm vị tiểu thiếp rồi, cho nên chọn cho nàng một người tốt hơn một chút, vì thế trên thánh chỉ kia viết rất rõ ràng rành mạch: Tam Quận chúa Ngọc Khuynh Uyển phủ Ngọc Thân vương gả cho Nhị công tử tướng phủ Quân Thành Duệ làm thiếp.

aizz, tại sao chuyện này lại biến thành như vậy.

”Đang suy nghĩ gì đấy?”

Bên cạnh vang lên một tiếng nói dễ nghe, nhưng lại mang theo một tia suy yếu, Lạc Diễm lấy lại tinh thần nhìn người đàn ông ôn nhu nho nhã trước mặt, lúc trước gặp qua mấy lần, đây là ca ca của nàng Ngọc Cận Ngần.

”Ca, tại sao huynh lại ra đây.”

Ngọc Cận Ngần từ nhỏ thân thể không tốt, cho nên phần lớn thời gian đều ở Lưu Ngân uyển, rất ít khi đi ra ngoài. Ngọc Cận Ngần cười nhạt.

”Muội muội của huynh ngày mai sẽ là người phụ nữ có chồng, làm ca ca huynh đây nếu không ra xem một chút, sẽ không thể chứng minh, khụ khụ khụ.....”

Thanh âm của hân ôn nhu, nhàn nhạt, tốc độ nói cũng không phải là rất nhanh, Lạc Diễm vội vàng diu hân đến bàn đá bên dưới cây đào ngồi xuống, cũng rót cho hân chén trà.

”Nghe nói, là yêu cầu của chính muội?”

”Ừ? Đúng là làm thiếp a..... Đúng vậy a.”

” Tại sao?”

” Chẳng qua là cảm thấy làm thiếp có thể ung dung thoải mái một chút đi, quả thực làm chính thê phải đối mặt nhiều lắm, đúng rồi ca, những người đi ra ngoài tìm đệ nhất thần y, có tin tức gì không?”

Nàng mặc dù không biết giữa Khuyên Uyển cùng ca ca của nàng ta có tình cảm như thế nào, nhưng chẳng biết tại sao, lần đầu tiên nhìn thấy hắn lại cảm thấy, hắn hình như không phải là người xấu.

Ngọc Cận Ngán lắc đầu, hơi cười nhạt

” Dù sao cũng đã nhiều năm như vậy, không ngại đợi thêm mấy năm nữa, sau này muội chỉ có một mình, mọi việc phải cẩn thận.”

” Vâng.”

” Quận chúa, Khuyết nhi vừa mới……”

Khuyết nhi vẻ mặt hưng phấn chạy tới, cái nha đầu này hình như mỗi lần đều lanh chanh lau tau như vậy, nhưng lần này nàng ta cũng nhìn thấy Ngọc Cận Ngán đang ngồi liền ngừng lại, hoàn toàn sững sờ tại chỗ.

” Khuyết nhi?”

” A..... Quận chúa.”

” Chuyện gì?”

” Cái kia, y phòng vừa mới phái người đưa quần áo tới, mũ phượng, khăn quàng vai, Khuyết nhi là tới mời Quận chúa đi qua thử một chút xem có vừa người không?”

” Vậy thì đi thôi, ca.....”

” Đi đi.”

” Vâng.”

Lạc Diễm đi về phía Uyển Từ của chính mình, đi vài bước lại phát hiện tiểu nha đầu kia vẫn ngẩn người, hơn nữa còn vẫn ngây ngốc nhìn sau lưng Ngọc Cận Ngán, không khỏi cúi đầu cười một chút, cũng không còn nhiều việc liên quan đến nàng.

chẳng lẽ nha đầu này có ý với ca ca?

**

Hôm sau, phố lớn ngõ nhỏ đều là tiếng chiêng trống, tuy rằng là làm thiếp, nhưng cô gái này bất luận thế nào cũng là Quận chúa vương phủ, hơn nữa lại là được hoàng thượng ban cưới, đương nhiên là tương đối long trọng.

Hỉ nương diu dờ Lạc Diễm đến hi đường, chú rể khách khứa đã ở đó chờ sẵn, một phần lụa đỏ hí nương đặt trong tay Quân Thành Duệ, một phần khác đặt ở trong tay Lạc Diễm.

” Giờ lành đã đến, nhất bái thiên địa.”

Hai người song song hướng trời đất vái một cái.

” Nhị bái cao đường.”

Xoay người, hướng về phía phụ mẫu ngồi hai bên vái một cái.

” Phu thê giao.....”

Lúc tiếng thứ ba phu thê giao bái chưa hô lên, chỉ thấy một con phi ưng bay vào phía trên hi đường, khách khứa đều bị hoảng sợ, rồi rít né tránh, Quân Thành Duệ nhìn con phi ưng đang bay loạn trên hi đường kia, giờ hai ngón tay phải đặt lên khóe miệng thổi một cái, con phi ưng kia lập tức ngoan ngoãn dừng trên tay hắn.

hắn gỡ xuống tờ giấy trong hòm thư ở dưới chân con phi ưng, vừa mở ra thấy, tuần mâu nhất thời nhủ lại, quay đầu hô một câu với người ngồi phía trên cao đường.

” Con còn có việc, hôm nay tạm dừng ở đây.”

Sau đó chớp mắt một cái, liền không thấy bóng dáng, Lạc Diễm vội giật cái hi khăn trên đầu xuống, lại chỉ thấy được bóng lưng của hắn, mọi người đều

hai mặt nhìn nhau, không hiểu ra sao.

”Như vậy... đưa vào động phòng.”

Lúc này, ngoài những lời này ra, cũng không biết nên nói cái gì!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Gặp Lại Nhau Không Quen Biết

Tại lễ báai đường tối hôm qua, sau khi chú rể Quân Thành Duệ vội vã chạy mất, liền không có quay trở lại, nhưng cũng bởi vì như thế, Lạc Diễn mới có thể thả lỏng một hơi, nàng chưa từng nghĩ làm thế nào để chung sống cùng hắn.

Quân gia Nhị công tử tuy do chính thất sinh ra, nhưng ở trong phủ cực ít, cho nên lần trước Lạc Diễn gả vào trong tướng phủ hơn ba tháng, nàng chưa từng thấy vị Nhị thiếu gia này.

“Tiểu thư. . . Phải đi kính trà trước mới có thể dùng đồ ăn sáng.”

Sáng sớm, Khuyết nhi liền vào trong phòng hầu hạ, nhưng Lạc Diễn cảm thấy, những phương diện khác Khuyết nhi đều hoàn hảo, nhưng về mặt trang điểm này, coi như là có chút tạm được, hoàn toàn không giống người hầu.

“A ui. . .”

“Tiểu thư, có phải rất đau không ạ?”

“Khuyết nhi, vấn đề tự mình ta đi.”

Không muốn mình bị khổ lần nữa, Lạc Diễn quyết định tự mình làm, búi tóc tùy ý được vén lên đơn giản hào phóng, sau đó kết hợp một cây trâm Bạch Ngọc.

Cộng thêm một thân váy chao đèn (váy giống cái lồng bàn) màu trắng mềm, hoa sen nhàn nhạt làm nền, nhìn qua giống như là tiên nữ hạ phàm không ăn nhập nhân gian phàm tục, nổi bật trên má phải ngôi sao sáu cánh càng rõ ràng.

“Tiểu thư, Khuyết nhi nghe nói, ngày thứ hai tân hôn đi kính trà, trên người cần phải mặc trang phục tươi vui mới đúng.”

Đứng trước gương, sửa sang lại một chút mép váy, khoe miệng mang theo vẻ cười nhạt.

“Ta không có thói quen mặc xiêm y màu sắc quá sặc sỡ, hơn nữa, cũng không phải là chính thê, không cần quy củ nhiều như vậy, đi thôi.”

“Dạ.”

Tướng phủ rất lớn, tuy rằng Khuyết nhi sáng sớm đã đi thăm dò đường trước, nhưng nhiều lần vẫn đi nhầm, thấy thời gian không còn kịp, Lạc Diễn nhận không được nhắc nhở một lần, cũng may nha đầu Khuyết nhi này cũng không hoài nghi nàng tại sao lại biết được, chẳng qua là vui mừng vì cuối cùng cũng tìm được.

Nhận chén trà từ trong tay nha hoàn, đi tới chính giữa quỳ xuống.

“Cha, mời uống trà.”

Quân Đường Dương cười nhận chén trà trong tay Lạc Diễn, liền uống một hớp, sau đó cho nàng một bao tiền lì xì, coi như là đồng ý người con dâu này.

“Mẹ, xin uống trà.”

Liễu Nhạn Khanh trên mặt mặc dù mang theo chút nụ cười, nhưng mà trong lòng Lạc Diễn biết rõ, nụ cười này không phải phát ra từ thật lòng, vị mẹ chồng này cũng không phải là nhân vật dễ trêu chọc.

“Được rồi, hôm nay cùng nhau dùng đồ ăn sáng đi.”

Quân Đường Dương tâm tình dường như không tệ, cười nói, vì thế, đoàn người liền dời bước tới phòng ăn, nha hoàn đã chuẩn bị đồ ăn sáng thịnh soạn từ sớm.

Nhiều người hầu hạ, ít người ăn, xác thực ngồi xuống dùng bữa chỉ có ba người Quân Đường Dương, Liễu Nhạn Khanh cùng với Lạc Diễn.

“Khuyển Uyển a, trước hết con tạm thời ở Lâm Quân Uyển, chờ Duệ nhi sau khi trở về lại bàn bạc viện của con, sau này con tha thứ nhiều một chút, ủy khuất cho con.”

Đường Đường Tam Quận chúa Ngọc Thân Vương phủ lại là thiếp, hơn nữa còn gả cho thằng con thứ hai không nên thân, aiz, mỗi lần gặp mặt Ngọc Thân Vương ông cũng cảm thấy thẹn trong lòng!

“Cha nói quá lời.”

Dưới tình huống bình thường, tiểu thiếp đều ở cùng một viện, nhưng bởi vì trước mắt, Quân Thành Duệ chỉ mới cưới một mình nàng làm thiếp, cho nên tiểu thiếp của Quân Thành Duệ còn chưa sắp xếp sân viện, mà hôm qua hẳn lại vừa đi, điều này có nghĩa hiện tại Lạc Diễm sẽ ở trong tân phòng của bọn họ, cũng chính là trong phòng Quân Thành Duệ.

“Lão gia, lời này của ngài có ý gì? Là nói tôi sinh con trai không ra gì sao?”

“Aiz, tôi không có ý đó, nhưng đứa con nghịch từ đó bà không phải là không biết, suốt ngày chỉ biết chạy ra bên ngoài, hôm qua là ngày vui cũng không ngoại lệ, nháo thành như vậy, mặt già của tôi cũng bị nó làm cho mất hết rồi.”

Liễu Nhạn Khanh cũng không nói chuyện, bà cũng hi vọng con trai mình có thể không chịu thua kém một chút, nhưng. . . Aiz!

“Trình Văn.”

Lúc này, Quân Đường Dương bỗng nhiên hướng cửa phòng gọi, Lạc Diễm ngẩn ra, nhẹ buông tay, chiếc đĩa rơi trên bàn, tiện đà lăn xuống mặt đất, Liễu Nhạn Khanh khẽ chau lông mày, ngẩn cũng không nói gì.

“Cha, đại nương.”

“Dùng đồ ăn sáng rồi sao?”

“Còn chưa có.”

“Cùng nhau dùng đi.”

Hiếm khi thấy Quân Đường Dương mở miệng, Quân Trình Văn tất nhiên vui vẻ, liền lên tiếng trả lời đi tới bên bàn ngồi xuống, hẳn ngồi đối diện Lạc Diễm, nha hoàn giúp Lạc Diễm thay chiếc đĩa sạch sẽ, cũng thêm bát đĩa cho Quân Trình Văn.

“Đệ muội thật tốt phúc, ngày đầu tiên lại có thể ngồi dùng bữa cùng cha mẹ.”

Lạc Diễm thân nhiên liếc hẳn một cái, sau đó dời đi ánh mắt, tự ý dùng bữa, Quân Trình Văn không ngờ đến nàng lại trực tiếp xem nhẹ hẳn, trong lúc nhất thời có chút ngượng ngùng cả người, không khỏi có chút tức giận để đĩa xuống.

“Cô chẳng lẽ không nghe thấy tôi đang cùng cô nói chuyện sao? Đây là cái thái độ gì?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 7: Lần Đầu Giao Chiến

Nghe thấy Quân Trình Văn có chút tức giận chất vấn Khuyển Uyển, Quân Đường Dương thoáng sầm khuôn mặt, nhất định là kiếp trước ông nghiệp chướng quá nhiều, cho nên kiếp này mới có thể sinh ra hai thằng con trai như vậy.

Một đứa cả ngày chơi bởi lêu lổng, một đứa mỗi ngày gây chuyện thị phi.

“Ngọc Khuyển Uyển!”

“Trình Văn, chú ý lời nói của con.”

“Cha, hài nhi chỉ muốn thay đại nương dạy dỗ con dâu mới vào cửa này thôi, hừ, mới vào ngày đầu tiên tựa như chỗ này không có người, ngày sau còn hơn, đại nương, ngài nói có đúng hay không?”

“Con dâu của ta chính ta sẽ quản giáo, anh chỉ cần quản giáo tốt những oanh oanh yến yến kia của anh là được.”

“A, được rồi, xem cơm này con cũng khỏi phải ăn, ba đấu một, con nhận thua.”

Dứt lời đứng dậy liền chuẩn bị rời đi, nhưng lúc này, vẫn không nói chuyện Lạc Diễn lại đột nhiên để đĩa xuống đứng lên.

“Sợ là đại ca trách lầm đệ muội rồi.”

“Hả? Trách lầm? Cô nói thử xem tôi tránh lầm thế nào? !”

” Lúc muội còn rất nhỏ Ama muội liền mời ma ma trong cung tới dạy muội quy củ, ăn không nói ngủ không nói, những điều này Khuynh Uyển đã tạo thành thói quen.”

“Hừ, đừng mang bộ dạng Ngọc Vương Phủ của cô đến tướng phủ !”

Lạc Diễn về mặt nghi hoặc

” Lễ giáo bình thường nhà nhà đều như thế, ý của đại ca chẳng lẽ là. . . Thử cho đệ muội thật sự không dám tự mình ngông cuồng tính toán.”

“Cô.”

“Được rồi, chỉ biết để cho tôi mất mặt!”

Quân Đường Dương nặng nề để đĩa xuống, đứng dậy rời phòng ăn, Liễu Nhận Khanh tự nhiên cũng đi theo ra, Lạc Diễn khóe miệng gọi lên một chút nụ cười thân nhiên.

“Đại ca, từ từ hưởng dụng, Khuyết nhi, chúng ta trở về phòng.”

“Dạ, tiểu thư.”

Quân Trình Văn trong khoảng thời gian ngắn cũng tìm không được lý do từ chối, chỉ có thể tức giận đứng tại chỗ nhìn hai người bọn nàng rời đi, đánh một quyền trên bàn, thật vất vả hôm nay cha cho gọi hắn cùng nhau dùng đồ ăn sáng, lúc này, toàn bộ hùi ở trong tay người đàn bà này!

Ngọc Khuynh uyển, là người không biết tốt xấu!

**

“Tiểu thư, mới này cô thật lợi hại đó, sắc mặt tên Đại thiếu gia kia thực giống như nuốt phải một đồng phân lớn.”

Lạc Diễn không khỏi cười nhẹ một chút, nghiêng nhìn Khuyết nhi một cái.

“Em, Nha đầu này, nói chuyện có thể lịch sự tao nhã một chút hay không? !”

“Nô tỳ nói đều là lời nói thật nha, đúng rồi, tại sao đến bây giờ cô gia còn chưa có trở về a, liền như thế bỏ lại tân nương tử biến mất không quan tâm, thật là rất không có trách nhiệm, Khuyết nhi đối với vị cô gia này nửa điểm cảm tình xem như là không có.”

“Đáng tiếc a!”

“Đáng tiếc cái gì?”

“Đáng tiếc nếu em lại muốn gặp mặt người có cảm tình kia, sợ là khó khăn.”

Lạc Diễn nói xong câu này liền bước đi trước về phía hành lang gấp khúc, Khuyết nhi nghe được không hiểu ra sao, sững sờ một lát sau vội vàng đuổi theo.

“Tiểu thư, ngài có ý gì a?”

“Nói em khó gặp được a.”

“Khó gặp được người nào a?”

“Vị Ngọc Thân Vương phủ kia đó.”

Ngọc Thân Vương phủ? Nghĩ một lát, Khuyết nhi cuối cùng thì cũng nghĩ thông suốt, khuôn mặt nhỏ nhắn nhất thời đỏ bừng, cong lên cái miệng nhỏ nhắn.

“Tiểu thư cô khi dễ em”

Sau đó tự mình chạy đi trước, Lạc Diễn ngừng lại, nhìn bóng lưng của cô bé thoáng nở nụ cười, lại vì một câu nói của chủ tử liền chạy, tiểu nha đầu đơn thuần như vậy vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy.

Nói đến nha đầu lại nhớ đến Từ nhi, cho tới bây giờ nàng chưa hề nhìn thấy cô bé ấy đâu, không biết nàng ấy bây giờ còn đang ở tướng phủ hay không, sống như thế nào?

Đi vài bước, ngừng lại nơi quẹo cua của hành lang gấp khúc, khẽ ngừng đầu nhìn nghiêng về phía bên phải, hạnh phúc cả đời nàng từng ký thác ở nơi ấy,, ai ngờ sau cùng cả tính mạng cũng mất đi.

Tay dần dần nắm thành quyền, thu hồi tầm mắt, lại thấy phía trước cách đó không xa hiện ra một chút thân ảnh quen thuộc. . .

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Anh Ta Chắc Hẳn Là Phu Quân (Một)

Lạc Diễn ở tướng phủ an ổn trải qua ba ngày, ba ngày này, nàng giống như lơ đãng hỏi qua không ít nha hoàn về chuyện của Quân Thành Duệ, tuy nhiên cũng không có thu hoạch lớn.

Mỗi người trả lời đều na ná giống nhau: Nhị thiếu gia a, trí nhớ của ngài không tốt tý nào.

Aiz, ngày đó vào cung, tại sao lại quên không nói rõ phải gả cho Đại công tử hay Nhị công tử tướng phủ chứ, nàng vốn là đặt ra, sau khi vào tướng phủ sẽ toàn tâm toàn ý tập trung vào việc báo thù, cho dù là cùng Quân Trình Văn đồng quy vu tận, nhưng bây giờ, ngoài báo thù ra, nàng còn phải nghĩ đến, bây giờ nàng phải chung sống thế nào cùng phu quân.

Còn có, hôm đó nhìn thấy thân ảnh quen thuộc ở hành lang gấp khúc kia, khi nàng đuổi tới thì lại không thấy rồi, không biết có phải hay không hay là nàng nhìn lầm.

“Aiz”

Ngồi trong đình ngát hương giữa hoa viên, Lạc Diễn thờ dài, Khuyết nhi vẽ mặt nghi ngờ nhìn nàng.

“Tiểu thư, gần đây ngài rất thích than thở đó, có phải bởi vì cô gia vẫn không trở về hay không a?”

Lạc Diễn không trả lời, có lẽ trong đầu vẫn đang suy nghĩ về chuyện phiên muộn, ánh mắt lướt về những bông hoa cách đó không xa, vườn hoa tướng phủ này cũng có thể so sánh với vương phủ, hoa nhỏ đa dạng phong phú.

Bỗng nhiên, một tiểu thân ảnh màu trắng hấp dẫn ánh mắt của nàng, đứng dậy ra khỏi đình, đi tới bên cạnh một bụi hoa mẫu đơn ngồi xổm người xuống, vén ra bụi hoa, xuất hiện một con Tiểu Linh hồ lông xù cực kỳ đáng yêu.

Mà nó giờ phút này đang dùng một đôi mắt to ngập nước nhìn Lạc Diễn, trong ánh mắt tràn đầy vẻ vô tội, Lạc Diễn kiềm lòng không nổi muốn vươn tay vuốt ve nó một chút.

“A”

Nhưng lại không có ngờ tới, Tiểu Linh hồ vô tội đáng yêu như thế, lại có hàm răng dài sắc nhọn dị thường, tay Lạc Diễn chưa đụng tới nó, liền bị cắn một cái, bết bết hơn chính là nó còn cắn không muốn nhả.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

Khuyết nhi hoảng hốt chạy tới, sau khi nhìn thấy sợ hết hồn, dưới tình thế cấp bách liền nhặt cây gậy gỗ ở bên cạnh trên mặt đất đánh về phía linh hồ kia.

“Không được!”

“Đừng á.”

Hai tiếng nói khác nhau đồng thời vang lên, Lạc Diễn không kịp nghĩ liền vươn tay trái ra đỡ một gậy của Khuyết nhi, một tiếng kêu rên, khẽ cắn răng không để cho mình kêu tiếp.

Khuyết nhi thấy cây gậy chắc là đánh vào tiểu thư nhà mình rồi, vội vàng bỏ cây gậy trên tay xuống, muốn chạy tới xem cánh tay của Lạc Diễn, nhưng người còn chưa ngồi xổm xuống liền bị xách lên, vẫn còn ở một bên.

“Hồ nháo, nếu không nhả ra ta liền mặc kệ ngươi!”

Lời này, chính là lời của người đã xách Khuyết nhi ra, Tiểu Linh hồ kia vừa thấy hấn, quả nhiên lập tức nói lòng miệng, Lạc Diễn lúc này mới thu tay của mình về, một loạt dấu răng nho nhỏ, còn bị cắn ra máu, Lạc Diễn thấy máu trên ngón tay mình, không khỏi nhủ lòng này, trong trí nhớ dòng máu tươi

này giống như thủy triều vọt tới.

Tiểu Linh hồ sau khi nhả ra liên lập tức nhảy tới trên vai người nọ, lại lấy ánh mắt vô tội kia nhìn Lạc Diễm, Lạc Diễm cố gắng ngăn chặn cảm giác khó chịu trong lòng mình, nhìn về người đàn ông bên cạnh, hẳn là chủ nhân linh hồ sao.

Chỉ thấy người trước mặt một bộ cảm y màu lam nhạt, bên hông treo một quả Ngọc Trụ tinh xảo, được điêu khắc từ Ngọc Thạch màu lam thượng hạng, hình dáng còn lại là hình tròn chạm rồng Ngọc Linh Lung, phía trên sợi dây cùng phía dưới thùy đào (giống cái tua rua) cũng là màu lam, vừa nhìn liền biết giá trị không rẻ.

Lại nhìn lên, hàm dưới đường nét rõ ràng, lông mày tựa như Viễn Sơn Chi Đại (núi lớn nhìn từ xa), môi tựa như hoa đào tháng ba, mà tóc dài đen nhánh được cắt tia thật chỉnh tề, phía trên được buộc bằng một cây gấm, thùy ở hai bên sau đầu, hiện tại đang bị gió khẽ thổi lên.

Lạc Diễm sững sốt, hẳn là ai? Tại sao chưa bao giờ nhìn thấy người này ở trong tướng phủ? Nhưng mà đợi một chút, đôi mắt này, thật dài, đuôi mắt hơi cong, bốn phía hơi đỏ ửng, mắt giống như hoa đào, kết hợp với lông mi dài, đuôi mắt hơi vênh lên, ánh mắt tựa như say nhưng không phải là say, khiến người ta có một loại cảm giác mờng lung.

Trong bụng cả kinh, không khỏi hô lên

“Là người?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 9: Hắc Ta Chắc Hắc Là Phu Quân (Hai)

Hắc hắc hắc, hắc ta không phải là tên khất cái ở ngoài đường ngày hôm đó sao? Ngày đó cũng bởi vì hắc không có đi tới xin cháo mà nàng cho hắc một thỏi bạc, nhưng mà ngày hôm nay hắc.. trang phục này.

Người trước mặt dường như không nghe thấy lời của Lạc Diễm, tuấn mầu khẽ chau lên, cầm lấy tay phải của Lạc Diễm, ngón trỏ chắc là bị cắn chảy máu.

“Đều là việc tốt người làm.”

Lời này, là nói với Tiểu Linh hồ trên vai hắc, Tiểu Linh hồ kia giống như có thể nghe hiểu lời hắc nói, nghẹn ngào một tiếng cúi thấp đầu.

Khuyết nhi ngây ngốc ở một bên, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lạc Diễm lấy lại tinh thần, rút tay của mình về.

“Không có việc gì, ta sẽ trở về băng bó một chút.”

Người đàn ông cũng đứng dậy, kéo cánh tay của nàng đi về phía trước.

“Tốt hơn vẫn là đưa nàng đi tiêu một chút đi.”

Khuyết nhi vội vàng đứng dậy đi theo, Lạc Diễm có chút nghi ngờ nhìn cánh tay của mình bị người kia kéo đi, rốt cuộc hẳn là người nào? Tại sao lại xuất hiện ở tướng phủ?

**

Lạc Diễm có chút không thể nhận được nữa, không biết rốt cuộc là hắc muốn dẫn nàng đi đâu, phải biết rằng hắc đã kéo nàng vòng quanh hơn phân nửa tướng phủ rồi, nhưng vẫn không có dấu hiệu muốn dừng lại.

“Này, ta, rốt cuộc người muốn đưa ta đi đâu ha?”

Cuối cùng người nọ cũng ngừng lại, sau khi nhìn chung quanh một lượt, xoay người nhìn về phía sau Lạc Diễm, lúc này sắc mặt của hắc cũng không tốt lắm.

Lúc này, cách đó không xa trên cầu cửa khúc bên cạnh núi già, một đoàn người đang đi tới từ phía đối diện, sóng đôi đi phía trước chính là hai tiểu thiếp của Quân Trình Văn, phía sau là một nhóm nha hoàn đi theo.

“Yo, Kinh Cầm tỷ tỷ, tỷ mau nhìn a, chắc chắn, thật đúng là dính sát người bên cạnh a!”

Bị gọi tên, Kinh Cầm cũng nhìn về phía bọn người Lạc Diễm, sau khi tới gần mới lên tiếng

“Phi Trân, người ta đây mới được gọi là mệnh tốt.”

Lạc Diễm tuy rằng cảm thấy kỳ quái đối với lời nói của hai người họ, nhưng vẫn giữ sắc mặt hòa nhã, Trần Phi Trân này cùng Cố Khinh Cầm, lúc trước đã không đối tốt gì với nàng.

“Em dâu quả là có phúc, Nhị thiếu vừa trở về liền cùng em tân bộ, chị dâu bọn ta thật hâm mộ muốn chết.”

“Cô nói gì?”

Lạc Diễm hơi sững sờ, rồi sau đó kịp phản ứng, kinh ngạc nhìn người đàn ông bên cạnh, chẳng lẽ, hần chính là Quân Thành Duệ? Phu quân của nàng đúng là hần?

Quân Thành Duệ nhìn Trần Phi Trân cùng Cố Khinh Cầm, gương mặt tuấn tú tự tiểu phi tiểu.

“Các chị dâu mới là có phúc, đi tới đâu cũng đều đụng phải tỷ muội, tiểu đệ tất nhiên là thua kém a!”

Cố Khinh Cầm sắc mặt có chút khó coi, đương nhiên biết hần đang nói Quân Trình Văn cười không ít thê thiếp, tướng phủ này, đi tới chỗ nào cũng có thể gặp, cả đám đều là tỷ muội tương xứng.

“Khinh Cầm tỷ tỷ, hần ta có ý gì a?”

Trần Phi Trân vẫn còn nghi hoặc hỏi một câu như vậy, hơn nữa một tiếng ‘ Khinh Cầm tỷ tỷ ’ này, Lạc Diễm nghe thấy nhin không được suýt cười ra tiếng, mà sắc mặt của Cố Khinh Cầm quả nhiên là khó coi hơn.

“Phi Trân muội muội, chúng ta đừng quấy rầy bọn họ.”

Tuy là cười nói, nhưng cười so với khóc còn khó nhìn hơn, nói xong liền rời đi, Trần Phi Trân hiển nhiên cũng đi theo nàng ta, sau khi bọn họ rời đi, Lạc Diễm ngẩng đầu nhìn Quân Thành Duệ, người này mồm miệng thật lợi hại nha, lần này cũng có thể tính là giúp nàng trả thù.

“Được rồi, tại sao vừa rồi người dẫn ta đi vòng quanh hả?”

Quân Thành Duệ không ngờ rằng nàng sẽ hỏi trực tiếp như vậy, khoe miệng khẽ co quắp một chút, sau đó giả vờ khụ khụ hai tiếng nhìn nhìn bốn phía, cuối cùng mới nghiêng mặt qua hỏi nàng.

“Khụ hừm, người biết đường đến Lâm Quân Uyển không?”

Lạc Diễm ghen hống, có chút hoài nghi lỗi tai của mình, nếu nàng nghe không có lầm, hần ta vừa mới nói Lâm Quân Uyển, mà tướng phủ chỉ có một Lâm Quân Uyển, chính là chỗ ở tạm thời bây giờ của nàng, cũng là viện của Nhị thiếu gia Quân Thành Duệ.

Những người đó vừa rồi rõ ràng gọi hần là Nhị thiếu không phải sao? Hần không phải là Quân Thành Duệ sao? Nhưng theo lời của hần nếu là Quân Thành Duệ, tại sao mà ngay cả chỗ ở của mình cũng không biết đi như thế nào? !

Xem sắc mặt hần có chút mất tự nhiên, trong đầu bỗng nhiên nhớ lại những lời nói kia của nha hoàn: Nhị thiếu gia a, trí nhớ của ngài ấy không tốt tí nào!

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 10: Thành Hôn Khi Nào

Sau khi Quân Thành Duệ giúp Lạc Diễm trừ hết độc trên tay, để cho Lạc Diễm ngồi ở trên giường, mà hần thì đứng ở trước giường, từ trong ngực lấy ra một bình ngọc nhỏ rất tinh xảo, bên trong thuốc mỡ hơi hồng nhạt, sau khi được bôi lên lành lạnh vô cùng thoải mái, còn có thể ngửi thấy một mùi hương

“Cái này, là hương hoa đào?”

Sau khi hần đẩy kín nắp, ngẩng đầu cười, đôi mắt hoa đào cười lên cong cong, đẹp mắt cực kỳ, đứng dậy đi tới ngồi xuống bên cạnh Lạc Diễm, cánh tay vươn ra ôm eo nhỏ của nàng, giọng nói hơi chút ngả ngón.

“Ừ, cái này cho nàng thôi, vết thương nào cũng có thể trị, rất hữu hiệu đó.”

Bốn chữ cuối cùng nói xong đặc biệt nhu mềm, còn nhân tiện chớp chớp mắt phải. Lạc Diễm có chút không quen với dáng vẻ ngả ngón của hần, khẽ nhíu đôi mi thanh tú, bất động thanh sắc đẩy hần ra sau đó ngồi trên ghế bên cạnh cái bàn.

“Cám ơn.”

Hắn cũng đứng lên, chậm rãi chuyển tới ngồi xuống cái ghế bên cạnh nàng, hai người trong lúc đó chỉ cách một cái bàn trà, hắn nửa gục ở trên bàn trà nhích tới gần nàng cười nói

“Nàng rất sợ ta.”

Không hẳn là câu nghi vấn, giọng nói một nửa trêu tức một nửa khẳng định.

“Không có.”

Kỳ thật Lạc Diễm căn bản không biết rốt cuộc mình nên ở chung cùng phu quân như thế nào, nhưng dù sao bọn họ cũng là vợ chồng, hành động vừa rồi của nàng có chút không nên.

Quân Thành Duệ khẽ cười, tựa trên ghế ngồi, kéo Tiểu Linh hồ từ trên đầu vai xuống.

“Phải biết rằng ánh mắt nó chính là rất cao, người không vừa mắt nó rất sẵn sàng cắn.”

Lạc Diễm nhếch mi, có thể xem như là một loại Logic a, nàng sẽ cảm thấy vinh hạnh a? !

“Nó có tên?”

“Tiểu Bạch.”

Tiểu Bạch? Tên này cũng rất bình thường, trực tiếp căn cứ vào màu sắc của nó. Khuyết nhi lúc này bỗng nhiên thở hồng hộc chạy vào, vừa thấy hai người đều ở đây cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

“Tiểu thư, em, em tưởng ngài bị lừa đi đâu chứ, lúc trước em không đuổi theo các người, tưởng người sẽ trở về đây, cho nên liền chạy tới đây, nhưng Khuyết nhi cũng chạy đi chạy lại mấy lần, cứ thế không thấy các ngài, tiểu thư rốt cục đi đâu a?”

Lạc Diễm ghen hòng, nên trả lời như thế nào đây, còn có thể đi đâu chứ, luôn tìm đường đến Lâm Quân Uyên a.

“A, tại sao hắn vẫn còn ở lại chỗ này! ?”

“Há? Tiểu mỹ nhân, vậy nàng cũng nói một chút ta không ở đây vậy ta nên ở đâu bây giờ?”

“Ngươi, ngươi là đang đồ tể!”

Nghe được lời của hắn, Lạc Diễm cũng không khỏi nhíu đôi mi, người này hiển nhiên đúng là vô lại.

“Khuyết nhi, hắn là Nhị thiếu gia tướng phủ.”

“Cái gì? Hắn chính là cô gia?”

Cái này, từ lâu Khuyết nhi đã không có thăng cấp hảo cảm đối với hắn mà là hoàn toàn chán ghét. Tuy nhiên Quân Thành Duệ giống như chợt nhớ tới điều gì, nhìn Lạc Diễm

“Đúng rồi, tại sao nàng ở tướng phủ a?”

Lời này vừa hỏi ra, trong phòng hai người cũng sững sờ tại chỗ, thật lâu cũng không kịp phản ứng, Lạc Diễm thế mới hiểu, thì ra vừa rồi căn bản là hắn không biết hai người bọn họ là vợ chồng, còn đối với hành động của nàng, hiện tại theo một câu của Khuyết nhi chính là, nàng đối với hắn cũng hoàn toàn không có hảo cảm.

“Khuyết nhi nếu gọi ngươi một tiếng cô gia, tiểu thư nhà ta dĩ nhiên là do ngươi cưới vào tướng phủ rồi, chẳng qua có người ngay trong ngày thành hôn liền bỏ lại cô dâu biến mất mà thôi.”

“Ta đón dâu khi nào?”

Khuyết nhi xem thường, còn chưa mở miệng liền thấy hắn bỗng nhiên nhếch lông mày, mắt hoa đào hiện lên vẻ hưng phấn.

“Nói như vậy, bây giờ ta và nàng là vợ chồng!”

Chẳng biết tại sao, nghe nói như thế, Lạc Diễm cảm giác, cảm thấy có loại dự cảm bất thường, hắn bỗng nhiên kéo tay nàng, trên gương mặt tuấn tú mang theo chút mất mát.

“Tiểu Ngọc nhi, chẳng lẽ ngày đó sở dĩ nàng cho ta bạc chính là bởi vì ta là phu quân của nàng?”

“Tiểu Ngọc nhi?”

“Ta đã điều tra nàng, biết được nàng gọi là Ngọc Khuynh Uyên.”

“Tại sao phải điều tra ta?”

“Nàng khi nào gả cho ta?”

Ông nói gà bà nói vịt, Lạc Diễn thật không biết tâm tình hiện giờ của mình là như nào, hẳn có thể nhớ hôm đó nàng đã cho hắn bạc, tại sao lại không nhớ rõ hắn thành thân khi nào chứ? !

“Đúng rồi, vì sao hôm đó người phải giả bộ dạng đó?”

Quân Thành Duệ sững sốt, buông tay nàng ra, sắc mặt cũng không tốt lắm, nghĩ thầm hay là nên chuyển đề tài, đánh chết hắn cũng sẽ không nói thực ra ngày đó cúi đầu ngồi xổm ở góc tường kia hay là nghĩ lại mình vì sao phải làm bộ dạng tên khất cái, hơn nữa cho tới bây giờ, cũng không muốn nhớ tới.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 11: Cuộc Hẹn Lầu Thính Phong (Một)

Ánh trăng nhàn nhạt chiếu vào trong song cửa sổ chưa đóng lại, Lạc Diễn cảm giác, người nàng đang ở trong biển máu, cũng sắp bị chìm ngập trong máu, không hô nổi tiếng cứu mạng, ngay cả hít thở cũng trở nên khó khăn.

“Đừng. . . Đừng. . .”

Đôi tay quơ quơ không ngừng, nhưng lại không thể túm được một chỗ dựa, trong sâu thẳm trí nhớ hiện ra những khuôn mặt dữ tợn, không ngừng đánh tới, những giễu cợt những mưu kế, nhiều đến nỗi khiến chàng chống đỡ không nổi.

“Ta không có. . . Không phải ta, không phải.”

Nước mắt từ khóe mắt chảy xuống, mà cùng lúc đó, dường như có một bàn tay to lớn ấm áp cầm đôi tay hơi lạnh lạnh của Lạc Diễn, tiện đà kéo vào trong lồng ngực, ngửi thấy được hương hoa đào nhàn nhạt, rất thoải mái.

Lạc Diễn giống như đang chìm nổi giữa biển rộng thì bắt được một cây gỗ di động, ôm chặt, dần dần, có thể cảm giác được có một bàn tay vỗ nhẹ nhẹ trên lưng nàng, cùng một chút nỉ non

“Đừng sợ, không có chuyện gì, ngoan.”

Giữa những tiếng ôn nhu dỗ dành, nàng từ từ khôi phục bình tĩnh, tiếp đó trầm trầm đi vào giấc ngủ, một đêm này, những cơn ác mộng kia sẽ không tiếp tục nữa.

**

Sáng sớm hôm sau, ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ đi vào, gian phòng nhất thời sáng ngời lên, Lạc Diễn thoải mái hít một hơi, từ từ tỉnh lại, mặc dù cơn ác mộng tối qua mới bắt đầu, nhưng sau lại dường như lọt vào trong một rừng hoa đào, tất cả đều tràn ngập một mùi hương hoa đào nhàn nhạt.

Khẽ động, sau đó phát hiện cảm xúc trong tay có vẻ hơi không bình thường, mở mắt vừa nhìn, đập vào mắt chính là một lồng ngực xa lạ, có lẽ là đàn ông.

“A.”

Nàng nhẹ hô lên, lui về sau, trong lúc nhất thời, chân đều được để bên trong giường, người vốn nằm nghiêng ngoài cửa sổ, hoàn toàn lộ ra ở bên ngoài, nghe thấy thanh âm hơi xoay người, đôi mắt hoa đào sâu kín nhìn Lạc Diễn.

“Tiểu Ngọc nhi, đêm qua vì phụ có lòng tốt dỗ dành nàng, sáng nay vừa tỉnh dậy nàng liền báo đáp ta như vậy?”

Hắn nói xong đưa tay kéo tay Lạc Diễn, đặt ở chỗ ngực hắn.

“Sờ xem, trái tim cũng rất lạnh.”

Trong giọng nói mang theo vài phần uly khuất, Lạc Diễn rút tay lại, kiểm tra mình một chút, thấy quần áo mình vẫn hoàn hảo ở trên người, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, hôm qua nàng vốn muốn nói rõ ràng với hắn chuyện phân phòng ngủ, nhưng sau đó hắn lại đi ra ngoài, buổi tối đợi đến giờ hẹn hắn cũng không về, bất tri bất giác nàng liền ngủ thiếp đi.

“Ngươi trở về khi nào?”

“Không nhớ.”

“Việc kia, ta có việc muốn cùng ngươi.”

Nàng còn chưa nói hết, hần liền lấy thân đè ép lên, giữa hai người cách một tầng chăn, nhưng lại rất gần, gần đến hơi thở ra của hần đều phun ở trên mặt của nàng, một tay xoa nhẹ má phải nàng, dừng ở chỗ sao sáu cánh .

“Tiểu Ngọc nhi, sớm a.”

Thanh âm thấp nhu hòa đến nỗi có thể chảy ra nước , Lạc Diễn trong lúc đó có chút ngáy ngẩn cả người, miệng hơi mở ra, khóe miệng hần khẽ nhếch, trực tiếp hôn xuống.

Nụ hôn này rất nhẹ rất mềm, Lạc Diễn chống hai tay trước ngực muốn đẩy hần ra, lại không làm gì được, thật lâu sau, hần mới buông nàng ra, hài lòng nháy mắt mấy cái, xoa người xuống giường.

Đến khi Lạc Diễn lấy lại tinh thần , hần đã mặc xong áo rồi, nàng ngồi dậy

“Quân Thành Duệ, ta có việc muốn thương lượng.”

Hần thậm chí cũng không quay người, chỉ nói xa xôi

“Chuyện gì không có lợi với tôi, tôi không muốn nghe.”

Sau đó liền đi ra khỏi phòng, chỉ để lại Lạc Diễn một mình ngồi trên giường, trong lúc nhất thời, khó giải thích được đó là cái cảm giác gì, người này, thật sự là Nhị công tử tướng phủ sao?

“Tiểu thư.”

Khuyết nhi bưng nước rửa mặt đi vào, Lạc Diễn tự mình rời giường mặc quần áo.

“Tiểu thư, ngày đó ngài muốn Khuyết nhi đi hỏi thăm người, Khuyết nhi nghe ngóng, nhưng những nha hoàn bọn gia đình kia cũng ngầm miệng không nói, nhìn về mặt đường như rất sợ hãi.”

“Thật không.”

Lạc Diễn muốn biết Từ nhi hiện tại ở nơi nào, nhưng lại không thể lộ liễu hỏi trực tiếp, vốn tưởng rằng đợi sau khi Khuyết nhi cùng những nha hoàn kia thân quen hơn sẽ có thể hỏi một chút, aiz.

“Còn có a, mới vừa có một nha hoàn, nói Nam phu nhân nhà nàng ta mời giờ Tý tới Thính Phong Các thưởng thức tranh, em hỏi nàng ta Nam phu nhân là ai nàng ta lại không nói đã đi rồi, thật khó hiểu.”

Lạc Diễn ngắt ra, Tư Đồ Nhã Nam? Kê luôn luôn miệng nam mô, bụng bỏ dao găm kia, tại sao bỗng nhiên muốn mời nàng tới thưởng thức tranh chứ?

“Tiểu thư, người làm sao nữa?”

“Khuyết nhi, chuẩn bị một chút, chúng ta đi Thính Phong Các.”

Nếu đã tìm tới tận cửa rồi , nàng tự nhiên sẽ không trăm nghìn lần cự tuyệt, đi xem trong hồ lô của ả ta rốt cuộc là bán loại thuốc gì, dù sao, nàng cũng muốn tìm cơ hội cùng ả giải quyết một ít chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 12: Cuộc Hẹn Lầu Thính Phong (Hai)

Hôm nay bầu trời trong xanh, dương quang ấm áp cùng với gió mát nhàn nhạt, rất thoải mái dễ chịu, xung quanh Thính Phong các đều trồng những cây hoa đào, bây giờ hoa đào nở rộ , thỉnh thoảng có cơn gió thổi qua, có thể mang chút cánh hoa đào rơi, xinh đẹp cực kỳ.

“Tam Quận chúa, a, không, nên là Nhị đệ muội, mau tới ngồi đây.”

Lạc Diễm cùng Khuyết nhi mới vừa lên lầu hai Thính Phong các liền nghe thấy thanh âm của Tư Đồ Nhã Nam tràn đầy ý cười, Lạc Diễm cười đáp lại, nhưng có chút kinh ngạc chính là, không thể ngờ mẫu thân của Quân Thành Duệ_Liễu Nhạn Khanh lại có thể ở đây.

“Mẹ, đại tẩu.”

“Ngồi đi.”

“Nô tỳ bái kiến lão phu nhân, Nam phu nhân.”

“Ừ.”

Tư Đồ Nhã Nam còn tự mình châm cho Lạc Diễm một chén trà nóng, vừa cười vừa nói

“Nhị đệ đối với trà khá coi trọng, cho nên Nhị đệ muội cũng phải hiểu biết một chút a, trà này là ta cất giữ, không biết có hợp khẩu vị Nhị đệ muội không.”

Lạc Diễm nâng chung trà lên nhẹ uống một ngụm, hương vị ngọt ngào, quả nhiên là Bích Loa Xuân thượng hạng.

“Thật ra từ trước tới nay muội không có nghiên cứu gì đối với trà, tuy nhiên vẫn cảm ơn ý tốt của đại tẩu.”

“Nhị đệ muội không cần phải khách khí, hôm nay ta mạo muội cho người đi mời, còn lo lắng muội sẽ không đồng ý chứ, là như vậy, hôm qua Thất hoàng tử muốn cha cất giữ một bức họa trong phủ, sau khi cha trở về nói không biết tranh này là thật hay giả, cho nên muốn tìm người kiểm nghiệm, ta liền nhớ tới Nhị đệ muội, Nhị đệ muội là Tam quận chúa của Ngọc Thân Vương phủ, cầm kỳ thư họa mọi thứ nhất định là tinh thông, vì thế chẳng bằng nhờ người trong nhà kiểm nghiệm, thuận tiện hơn.”

Lạc Diễm bình thần uống trà, trong lòng tự nhiên hiểu rõ tâm tư của Tư Đồ Nhã Nam này, không ai quy định xuất thân quý tộc nhất định phải tinh thông cầm kỳ thư họa, nhưng nếu ả đề cử như vậy, nếu như Lạc Diễm nói không biết, chắc chắn sẽ làm cho Liễu Nhạn Khanh thậm chí là Quân Đường Dương mất hứng. Nàng uống một ngụm trà sau đó nhìn Liễu Nhạn Khanh, Liễu Nhạn Khanh đặt chén trà xuống nói

“Uỷển nhi a, nếu con thông thạo, hãy vì chúng ta nhìn thử xem tranh này là thật hay giả đi, Thất hoàng tử nếu đã mở lời, từ chối sẽ nói lão gia hẹp hòi, nhưng nếu nó là đồ giả, lại không biết sẽ xảy ra chuyện gì.”

Bà ta giơ tay lên, nha hoàn phía sau lập tức đưa lên một bức họa, Lạc Diễm nhận lấy sau đó bỏ cái chén trái bức họa ra trên mặt bàn, nhưng lại không trái rộng tất cả ra, chỉ mở ra hơn nửa, đập vào mắt là một bức tranh sơn thủy hùng vĩ, họa tinh xảo, bút vẽ vừa đúng, nhất là thác nước từ trên đỉnh núi kia đổ xuống, thật giống như thật.

Cả bức họa lộ ra một cổ hào khí, khiến người ta có cảm giác như lạc vào cảnh giới kỳ lạ, dường như chỉ vừa nhắm mắt lại, là có thể nghe được âm thanh rầm rầm của thác nước kia, trên bức họa còn đề một bài từ:

bán xuyên bộc bố bạn tà dương

thiếp cảm nàng

hoài trung tàng

mạc oán bất tích phượng cầu hoàng

hà nhân niên thiếu bất khinh cuồng!

(bạn nào hiểu nó thì giúp mình với nhé)

“Hay một bức họa khí thế ngất trời, cho dù là họa, văn chương hay là thư pháp, trên đời này, sợ cũng chỉ có một người có thể làm được như thế.”

“Muội là chi?”

“Đương nhiên là người được tất cả họa sĩ giang hồ khen tặng đệ nhất họa sĩ, Bạch Ngọc công tử trang chủ Bạch Ngọc Trang rồi.”

Nàng từ từ mở phần còn lại của bức tranh ra, quả nhiên dưới góc phải trên con dấu hiện ra bốn chữ”Mộ Dung Bạch Ngọc”.

“Ý của Nhị đệ muội là, tranh này là thật?”

“Đương nhiên.”

“Uỷển nhi a, chuyện này liên quan đến danh tiếng của tướng phủ ta, con cần phải xem thật kĩ a.”

Lạc Diễm một tay nhẹ nhàng vuốt ve bức họa sơn thủy kia, khóe miệng hơi hơi giơ lên, Tư Đồ Nhã Nam có lẽ không có ngờ tới, bức tranh này của Bạch Ngọc công tử, nàng chỉ cần liếc mắt là có thể phân biệt thật giả.

Ngọc Khuynh Uyển có tình thông cảm kỳ thư họa hay không nàng không rõ ràng lắm, nhưng nàng-Kỷ Lạc Diễm cũng là người yêu thích tranh, bức tranh của giang hồ đệ nhất họa sĩ này, nàng cũng cất dấu một bức, cũng từng hết sức nghiên cứu, càng nghiên cứu càng khâm phục hẳn.

“Mẹ, Uyển nhi đảm bảo, tranh này nhất định là thật.”

Liễu Nhạn Khanh nghe xong gật đầu.

“Vậy thì tốt rồi, Nhã Nam, tranh này là của con, vẫn cứ tùy con thu xếp đi, ba ngày sau Thất hoàng tử sẽ đến quý phủ lấy.”

“Mẹ cả, ngài xem con một chút cũng không hiểu tranh, tranh này chỉ là một trong những đồ cưới cha con cho con thôi, lúc Thất hoàng tử đến nếu biết tranh này là của con, mà đồng thời hỏi về chuyện của bức tranh này, con nếu trả lời không được sợ là không tốt, hay là bây giờ cứ giao cho cha mẹ đi.”

Liễu Nhạn Khanh suy tư một chút, nhìn Lạc Diễm

“Như vậy đi, Uyển nhi tạm thời nhận đi, dù sao con cũng hiểu những thứ này.”

Lạc Diễm mặc dù gật đầu nói vâng, nhưng trong lòng lại có chút dự cảm xấu, nhìn nhìn Tư Đồ Nhã Nam, không rõ là cảm giác gì, dù sao cũng cảm thấy chuyện này e là sẽ không đơn giản như vậy.

Còn có, như họ nói Thất hoàng tử không phải là kẻ hại Ngọc Khuynh Uyển nhảy sông Nguyệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 13: Thu Diệp Uyển Quỷ Di

Lúc này, đang đi qua hoa viên, chợt nghe phía trước cách đó không xa hai tiểu nha hoàn đang xô xô đẩy đẩy, không biết đang nói cái gì, trong đó một tay giờ lên một cái hộp đựng thức ăn.

“Tôi không dám đi, vậy thì cô đi đi.”

“Buổi sáng chính là tôi đi, bây giờ lại là tôi đi, tôi sẽ không đi, bây giờ rõ ràng đến phiên cô, đừng nghĩ đẩy cho tôi a! Tôi còn bận rất nhiều việc đây!”

Người kia nói xong liền rời đi trước, chỉ còn lại người nọ đang giờ lên hộp đựng thức ăn đứng tại chỗ vẻ mặt do dự, Lạc Diễm đưa mắt ra hiệu cho Khuyết Nhi ở bên cạnh, Khuyết nhi hiểu ý gật đầu, sau đó đưa cho Lạc Diễm bức họa liền tiến lên đi tới bên cạnh tiểu nha hoàn kia

“A, vị tỷ tỷ này thật ngại quấy rầy rồi, muội mới tới, cũng muốn hỏi một chút phòng bếp nên đi đường nào ạ?”

“Đi bên kia quẹo phải đi thẳng là có thể đến.”

“Đa tạ tỷ tỷ, đúng rồi, sắc mặt tỷ tỷ thật không tốt, không có sao chứ?”

Tiểu nha hoàn kia vừa nghe, sắc mặt càng khó nhìn hơn, cũng không biết nên nói như thế nào, đột nhiên thấy vẻ mặt vô tội của Khuyết nhi, con người chuyển chuyển, nàng ta mới tới, vậy chắc là không biết chuyện gì.

“Đúng vậy a, hôm nay ta có chút không thoải mái, nhưng còn phải đi đưa cơm, ai.”

“Đưa đi đâu ạ? Chỉ bằng muội giúp tỷ đi?”

“Cái này, không tốt.”

“Ai nha tỷ yên tâm, muội không nói tỷ không nói cũng sẽ không ai biết a, dù sao bây giờ muội cũng không còn chuyện gì, tỷ tỷ sắc mặt tỷ kém như vậy vẫn nên đi nghỉ ngơi nhiều thật tốt đi a.”

“Ài, cái này cảm ơn muội nha, muội đem cái này đến phía bắc Thu Diệp Uyển, để lại ở cửa, đây là chìa khóa, muội mở cửa sau đó đặt thức ăn trong hộp cơm bày trên mặt đất bên trong cửa cũng được.”

Tiểu nha hoàn kia đem hộp đựng thức ăn cùng chìa khóa kín đáo đưa cho Khuyết nhi, sợ nàng sẽ đổi ý liền như chạy trốn rồi đi, Khuyết nhi không hiểu ra sao, Lạc Diễm từ sau bụi cây đi ra.

“Trong chuyện này tất có cổ quái, Khuyết nhi, chúng ta phải tới đó dò xét xem rốt cuộc chuyện gì xảy ra.”

“Vâng”

Ở trong tướng phủ, Bắc Uyển mà nói cùng Tây Uyển cũng đối lập vắng lạnh một chút, nhất là Bắc Uyển, mà Thu Diệp Uyển thì nằm cùng phía bên này với Bắc Uyển. Đi vào trong viện bỗng nhiên có một loại cảm giác u ám, Khuyết Nhi có chút khiếp đảm trốn phía sau Lạc Diễn.

“Tiểu thư, em cảm thấy ở đây hình như có chút kinh khủng, sau lưng em đều lạnh lạnh, chúng ta thật phải đi vào sao?”

Lạc Diễn thấy vẻ mặt Khuyết Nhi e ngại, liền cầm lấy chìa khóa cùng hộp đựng thức ăn, đưa cho nàng bức họa.

“Em ở đây giúp ta coi chừng cửa, ta vào xem một chút, có người tới thì nói cho ta biết.”

“Nguy hiểm như vậy, Khuyết nhi làm sao có thể để tiểu thư đi vào một mình chứ, chúng ta cùng đi.”

“Em không sợ?”

“Không sợ!”

Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng tay nàng cũng phát run, Lạc Diễn cười, tiểu nha đầu này rất trung thành, nàng không thấy có gì đáng sợ, người cũng đã chết qua một lần. Sau khi dùng chìa khóa mở khóa trên cửa, mới vừa đẩy cửa ra, liền nghe được một tiếng la hét chói tai, sau đó là một cái băng ghế bay tới, vừa vặn nện ở trên cửa kia, nếu như lệch một chút, gặp nạn chính là hai người Lạc Diễn cùng Khuyết nhi. Lúc này, một bóng lục sắc bay tới, sau đó cửa phòng bên trong bính một tiếng bị đóng lại.

“A, quý a.”

Khuyết Nhi sợ tới mức hét to một tiếng, núp ở phía sau Lạc Diễn không dám thò đầu ra, Lạc Diễn đứng ở cửa, bình ổn lại chút tâm tình, bỗng nhiên cái băng ghế cứ như vậy được ném ra, nàng cũng sợ hết hồn.

“Có người sao? Chúng tôi đưa cơm.”

Nàng gọi một tiếng, bên trong lại không đáp lại, Lạc Diễn hơi đi vào trong vài bước, đi tới cửa phòng, đưa tay đẩy ra cửa phòng, bên trong mùi vị có chút khó ngửi, đôi mi thanh tú không khỏi nhíu lại. Nhưng đập vào mi mắt lại là cảnh tượng, khiến nàng cả người hoàn toàn ngây ngẩn.

Trên đường trở về Lâm Quân Uyển, Khuyết Nhi cảm bức họa đi phía sau Lạc Diễn, mà phía trước Lạc Diễn lại là một bộ dáng trầm tư, không biết suy nghĩ cái gì.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 14: Quyết Tâm Báo Thù

Khuyết nhi vẫn trốn ở bên cánh cửa không dám đi chuyên, ngay cả mắt cũng không dám mở to nhìn, mà Lạc Diễn lại kinh ngạc đứng ở cửa phòng, người ở bên trong thấy có người tới, trong đó một người con gái lục y rách nát, tóc tai bù xù đi tới chỗ Lạc Diễn.

“Khà Khà, com . . . Đói.”

Nàng ta đưa tay muốn lấy hộp đựng thức ăn trong tay Lạc Diễn, Lạc Diễn thẳng thắn đưa hộp đựng thức ăn cho nàng ta, nàng ta cao hứng nhận lấy, rồi sau đó bỗng nhiên lại giống như là nhớ tới cái gì, nhìn Lạc Diễn.

“Nàng ta không có tới sao? nàng ta không có phát hiện ta hả? Ta đi núp, đứng, ta phải đi núp, đi núp, không thể bị nàng ta tìm được.”

Bụp một tiếng ném hộp đựng thức ăn trong tay xuống, nàng ta bắt đầu cuống quýt tìm chỗ ẩn núp, Lạc Diễn tiến lên một bước kéo nàng ta, tay nhẹ nhàng vuốt tóc che ở trên mặt của nàng ta.

“Nàng ta muốn tới tìm ta, nàng ta sắp tới, ta phải đi núp, ngụy hoặc, ta muốn đi núp.”

“Ngươi là. . . Thúy Lan?”

“Buông, Kỳ Lạc Diễn sắp tới, Kỳ Lạc Diễn muốn tới tìm ta, ta muốn đi núp. . .”

Nàng ta liều mạng giãy dụa, đẩy Lạc Diễn ra sau đó đột nhiên trốn xuống sàn nhà, Lạc Diễn ngây ngẩn cả người, nàng ta rõ ràng chính là nha hoàn Thúy Lan của lão phụ nhân, nàng nhớ rõ đêm đó nàng đẻ non, Thúy Lan từng đi qua Lạc Uyển chỗ nàng ở.

Mà nghe được ba chữ Kỳ Lạc Diễn trong miệng Thúy Lan hô lên, trong góc phòng hình như có một trận tiếng động, Lạc Diễn đi vào bên trong vài bước, gian phòng này có chút tối, cho nên thấy được rất không rõ ràng.

“Tiểu thư không phải là tôi làm hại, tiểu thư không phải là tôi giết chết”

Lạc Diễm ngẩn ra, cuống quýt chạy tới chỗ thanh âm kia, nhìn thấy người đang cuộn mình trong góc phòng, nước mắt không ngăn được mà rơi xuống, đi lên mấy bước ngồi xổm xuống trước mặt nàng ấy.

“Từ nhi? Là em sao Từ nhi?”

Từ nhi từ giữa hai đầu gối ngửa mặt lên, nhìn người trước mắt.

“Tiểu thư?”

Sau khi thấy rõ ràng, trên mặt hiện lên chút mất mát.

“Người không phải là tiểu thư.”

“Tôi Từ nhi, tôi, tôi là tiểu thư nhà em Kỳ Lạc Diễm. . .”

“Cái gì?”

” Á bằng hữu, tôi là bằng hữu tiểu thư nhà em, tôi tới tương phù, chính là vì nàng ấy báo thù , đi, tôi dẫn em đi ra ngoài, sau đó sẽ từ từ nói cho em biết.”

Thật xin lỗi Từ nhi, xin tha thứ cho ta bây giờ ta không có cách nào nói cho em biết sự thật, chờ một thời gian nữa, ta nhất định sẽ kể cho em tất cả sự tình từ đầu đến cuối.

“Khoan.”

“Em làm sao vậy?”

“Đêm đó, đại phu bị kéo đi chăm sóc tân phu nhân, tiểu thư nhà em chống đỡ không nổi liền ,Thúy Lan cũng vì vậy sợ choáng váng, nhưng là bọn họ, bọn họ không không cảm thấy mình làm sai, còn xử oan em, nói em hại chết tiểu thư nhà em, tiên độc đánh em một trận, nhốt em cùng Thúy Lan ở tại nơi này, em”

Từ nhi trên mặt tràn đầy nước mắt, Lạc Diễm cảm thấy run lên, ôm cô, biết được toàn thân cô hiện tại đều là vết thương cho nên không dám dùng sức, đưa tay mình lau đi nước mắt, quyết tâm báo thù trong lòng càng thêm kiên định.

“Em bị oan uổng không sao, nhưng là tiểu thư nhà em, em không thể để cho tiểu thư nhà em chết oan như vậy a.”

“Từ nhi em yên tâm, thù của tiểu thư nhà em ta nhất định sẽ báo , bây giờ, chúng ta đi ra ngoài trước, còn phải nghĩ đối sách. Khuyết nhi, Khuyết nhi em còn ở phía ngoài không?”

Đứng ở cửa Khuyết nhi nghe thấy Lạc Diễm kêu nàng, không chỉ có run rẩy một chút, nhưng lại sợ tiểu thư ở bên trong xảy ra chuyện gì, cho nên không thể làm gì khác hơn là kiên trì đi vào gian phòng.

“Tiểu thư, người không sao chứ?”

“Mau tới hỗ trợ, chúng ta đưa cô ấy trở về Lâm quân Uyển.”

“Nàng ta là ai hả?”

“Trở về sẽ từ từ nói với em, cẩn thận một chút trên người cô ấy có thương tích.”

Hai người tốn thật nhiều công sức, mới xem như đỡ được Từ nhi trở về Lâm Quân Uyển, dọc theo đường đi Lạc Diễm cũng là lựa chọn những đường mòn trong đối yên lặng để đi, cho nên cũng không có gặp gỡ người nào.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 15: Chỉ Một Cái Liếc Mắt, Liền Cả Đời

Lạc Diễm tạm thời để Từ Nhi ở trong một sương phòng tại Lâm Quân Uyển, Khuyết nhi ở cách vách, có thể chiếu cố lẫn nhau, đêm đó Quân Thành Duệ

trở về, thấy những thứ này một câu cũng không hỏi.

Cuối cùng vẫn là Lạc Diễn không nhận được hỏi trước, nàng vốn cho là hắn sẽ phản đối, ai ngờ sau khi hỏi xong câu trả lời của hắn lại là một câu của bọn du côn: nhiều mỹ nhân làm bạn, quá mỹ quá vui.

Cho nên Lạc Diễn quyết định sau này xem nhẹ tất cả ý kiến của hắn.

“Cái thuốc mỡ mùi hoa đào kia của ngươi còn nữa không?”

“Hôm qua không phải là cho nàng sao? !”

“Bình kia a. . . Trên người Từ nhi đều là vết thương, cho nên ta cho nàng ấy dùng, nhưng là không biết có đủ hay không, có lẽ ngày mai còn cần xức mấy lần, cho nên ta nghĩ.”

Quân Thành Duệ tuần lông mày nháy lên.

“Một lần là đủ, ngày mai khẳng định khỏi hẳn, tạm thời trên người ta không có, lần sau lấy thêm cho nàng.”

Xức một lần là tốt? Thuốc này thật sự thần kỳ như vậy sao? !

Hắn bỗng nhiên nở nụ cười tà tà, đi tới bên cạnh Lạc Diễn đưa tay nắm eo nhỏ của nàng, cầm chổng trên vai của nàng.

“Tiểu Ngọc nhi, sắc trời cũng không sớm, chúng ta nên nghỉ ngơi thôi?”

Lạc Diễn cứng một chút, bất động thanh sắc đẩy hắn ra

“Ta còn muốn chiếu cố Từ nhi, còn phải nghỉ ngày mai nói làm sao với cha mẹ chuyện Từ nhi xuất hiện, cho nên tối nay có thể sẽ nghỉ muộn, nếu ngươi mệt mỏi ngủ trước đi.”

Hạ xuống, hai cái, mắt hoa đào của hắn chậm rãi nháy ba cái, trên gương mặt tuần tú cũng không có bất kỳ cảm xúc gì, từ từ nhích tới gần Lạc Diễn, Lạc Diễn bị bức phải từng bước lui về sau, cuối cùng lưng dựa trên ngăn tủ phía sau, đôi cánh tay của hắn hướng trên hộc tủ kê chống, đem Lạc Diễn nhốt ở chính giữa, kê cúi đầu.

“Nhìn ta .”

Lạc Diễn hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn thẳng ánh mắt của hắn, trên mặt không có một tia e sợ, càng không có vẻ thẹn thùng giống những cô nương nhà bình thường nên có.

“Vi sao phải gả vào tướng phủ?”

Lạc Diễn sững sốt, không biết được nên trả lời như thế nào, tầm mắt của hắn từ từ dời xuống, cuối cùng dừng lại ở lồng ngực của nàng .

“Nơi này nói cho ta biết, ngươi nàng muốn gả, không phải ta”

Trong mắt nàng kinh ngạc càng sâu, tầm mắt của hắn quay trở lại trên mặt của nàng, nhìn không ra cảm xúc gì, thanh âm nhàn nhạt, ôn nhu, cũng lạnh như băng .

“Nếu như ta nhớ không lầm, ta hình như còn có một đại ca, chẳng lẽ người nàng muốn gả là hắn?”

Lạc Diễn khẽ nhíu lông mày, nếu như nhớ không lầm?

“Ngươi không biết mình có một đại ca?”

Ngón tay phải của hắn khẽ vuốt gương mặt của nàng

“Không phải là không biết, mà là không nhớ rõ, có ít người có một số việc đã qua liền quên, có ít người, chỉ một cái, liền cả đời.”

Sau nửa câu nói, hắn nhìn Lạc Diễn thật sâu, Lạc Diễn dời ánh mắt, không muốn mình phỏng đoán lời nói cùng hàm nghĩa ánh mắt của hắn.

“Vi sao muốn gả cho hắn?”

“Hắn, bởi vì ta hận hắn, ta muốn báo thù, cho nên ta phải đi vào tướng phủ, gả cho ngươi, chẳng qua là ngoài ý muốn, ta cũng không muốn liên lụy đến ngươi, thật xin lỗi.”

Nghĩ nghĩ, hay là nói thật, dù sao nàng bây giờ, không muốn nghĩ tới chuyện khác ngoài chuyện báo thù, lại càng không muốn bỏ qua bất luận kẻ nào

Nàng nhìn hắn, trong bụng chấn động, lại tới nữa, lại là cái loại vẻ mặt này, thủy mâu hoa đào chậm rãi nháy một chút một chút, khiến cho người ta trong lòng không khỏi có chút vội vàng xao động.

“Tiểu Ngọc nhi, nghe lời này thật đã thương người, cũng may vì phu trí nhớ không tốt, có thể sáng sớm ngày mai đã quên những lời nói này của nàng rồi, nếu không nhất định sẽ bị nội thương.”

Ánh mắt thoáng nhìn, chợt thấy học tử phía sau Lạc Diễn ngăn nhất để một bức họa, mắt hoa đào khẽ nheo lại.

“Tranh này sao lại ở chỗ này?”

“Mẹ nói Thất hoàng tử muốn, Tư Đồ Nhã Nam vừa đề nghị để cho ta phân biệt thật giả, sau đó mẹ liền trực tiếp để tranh này ở chỗ của ta, nói là ba ngày sau Thất hoàng tử sẽ tới phủ lấy.”

Hắn buông nàng ra, đến bên giường nằm xuống, hai cánh tay đặt ở sau ót, nhắm mắt lại không biết suy nghĩ cái gì.

“Nghe khẩu khí của nàng, nàng biết tranh này?”

Hắn tùy ý lắc lư đầu, Lạc Diễn cũng không nghiên cứu cái vấn đề nàu sâu hơn, tự mình đi xem Từ nhi, đợi sau khi Lạc Diễn rời đi, Quân Thành Duệ từ từ mở ra mắt hoa đào, ánh mắt phiêu hướng bức họa kia, khẽ hít. . .

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 16: Bị Hãm Hại (Một)

Lạc Diễn gạt Liễu Nhạn Khanh nói muốn Từ Nhi, nói là bởi vì lạc đường mới đi vào Thu Diệp Uyển, sau đó lại đụng với người đưa cơm, liền đi vào trong nhìn thử, thấy tiểu nha đầu này có duyên, bèn dẫn ra ngoài, không ngờ chính là, Liễu Nhạn Khanh không phản ứng nhiều, không đáp ứng nhưng cũng không phản đối.

Ba ngày sau, Thất hoàng tử thật sự tự mình đến tướng phủ, Thừa tướng Quân Đường Dương bởi vì có việc đi vào cung, tại đây, Liễu Nhạn Khanh mời Thất hoàng tử ở chính sảnh, Quân Trình Văn cùng năm tiểu thiếp của hắn tất cả cũng ở đây.

Quân Thành Duệ về mặt nhàn nhã như đi chơi nghiêng người dựa bên trái ghế, Thất hoàng tử ngồi đối diện, Quân Trình Văn thì ngồi bên cạnh Thất hoàng tử, Liễu Nhạn Khanh ngồi ở chính giữa chủ vị.

Nha hoàn phụng trà, bởi vì có Quân Thành Duệ, cho nên hắn mặc áo bào đỏ được yêu thích nhất.

“Thất hoàng tử, hôm nay ngài đại giá quang lâm, thật là khiến tỳ xá của kẻ hèn này vang a!”

Quân Trình Văn nịnh nọt, Thất hoàng tử Ngọc Hoàng một thân cẩm y màu vàng nhạt, tóc dài buộc lên, bọc ở trong một cái Kim Long, tay phải cầm hai khóa Ngọc Thạch Chuyển chơi đùa.

“Ta cũng đi thẳng vào vấn đề, lão phu nhân, hôm nay ta tới cửa là tới lấy bức họa Phó Khí Tráng Sơn Hà kia, không biết hiện tại bức tranh kia ở nơi nào a?”

Liễu Nhạn Khanh vội lấy lấy lễ cười một tiếng

“Con dâu thứ hai của tôi đã trở về phòng lấy rồi, làm phiền Thất hoàng tử chờ chút lát.”

“Con dâu thứ hai?”

Tư Đồ Nhã Nam thấy Thất hoàng tử khẽ nhíu lông mày, liền cười chen miệng nói

“Nói đến Nhị đệ muội này của tôi, chắc hẳn Thất hoàng tử cũng biết, nàng chính là Tam quận chúa Ngọc Khuynh Uyển của Ngọc thân Vương phủ.”

Liễu Nhạn Khanh trên vẻ mặt giận nhìn Tư Đồ Nhã Nam một cái, Tư Đồ Nhã Nam lại giả vờ làm như không thấy, Ngọc Hoàng như không có gì cười, hắn đương nhiên nghe nói Ngọc Khuynh Uyển này sau khi bị hắn cự tuyệt liền nhảy sông Nguyệt, không nghĩ là không có chết, về sau cũng không biết do ngâm trong nước khiến đầu óc bị hỏng hay làm sao, lại chủ động yêu cầu làm tiện thiếp.

Ánh mắt toan tính hơi mĩa mai nhìn hai chân đứng ngẫu nhiên đối diện là Quân Thành Duệ, người trước sau như một luôn có vẻ mặt nhàn nhã đi chơi, vượt vượt chiếc quạt trong tay.

“Quân Nhị công tử, không biết ngài có vừa lòng với tiểu thiếp mới cưới không hả?”

Quân Thành Duệ giống như là mới phải hiện hình như đại sảnh có nhiều thêm người, ngẩng đầu nhìn hướng hắn ta.

“Ngài đang hỏi ta?”

“Nói nhảm, ta hỏi chính là Quân Nhị công tử, ngươi cảm thấy là ai đây? !”

Quân Thành Duệ bừng tỉnh đại ngộ

“A, nhưng mà, ngài là ai a?”

Ngọc Hoàng sắc mặt lập tức chìm xuống, Quân Trình Văn thấy tình thế có chút không ổn sợ sẽ hại cả toàn bộ tướng phủ gặp tai họa, liền chen miệng nói

“Nhị đệ, vị này là Thất hoàng tử a!”

“Thì ra là Thất hoàng tử, kỳ quái, đường đường Thất hoàng tử tới tướng phủ làm cái gì?”

“Thất hoàng tử là tới lấy bức tranh.”

Quân Thành Duệ vung tay lên, “phạch” một tiếng mở chiếc quạt trong tay ra, tùy ý quạt quạt mấy cái, chậm rãi nói

“Lấy bức tranh? Đã có việc cầu người, tại sao con mắt không có ở trên mặt a!”

“Loảng xoảng!”

Ngọc Hoàng trực tiếp ném ngay chén trà đang cầm trên tay xuống mặt đất, tức giận đứng lên, Quân trình Văn cùng Liễu Nhạn Khanh cũng cuống quýt đứng lên theo hần, duy chỉ có Quân Thành Duệ vẫn ngồi.

“Quân Thành Duệ, ý của ngươi là bốn hoàng tử đang cầu xin các ngươi? !”

“Thất hoàng tử bốt giận, Nhị đệ ta không phải là ý tứ này!”

“Đúng vậy a, Duệ nhi, còn không mau nhận tội cùng Thất hoàng tử! Còn có Đông Nhi, dâng trà.”

“Dạ, lão phu nhân.”

“Chờ một chút.”

Quân Thành Duệ bỗng nhiên la Đông Nhi, ngón tay nhặt lên mảnh sứ vỡ trên mặt đất.

“Thuận tiện cầm chén trà cùng áo bào đỏ này ghi lại, nhớ ghi chép thật tốt đợi khi Thất hoàng tử trở về cho hần mang theo, hồi cung cầm ngân lượng đến đây bồi thường như trong sổ sách!”

“Ngươi . . . Ngươi lá gan thật lớn!”

“Duệ nhi, đừng quấy rối nữa!”

“Thất hoàng tử, hay là thưởng thức bức tranh trước, tội gì vì những người không liên quan phải tức giận.”

Nhà hoàn Đông Nhi lập tức phụng trà lần nữa, cùng lúc đó, Lạc Diễn mang theo Khuyết nhi xuất hiện ở cửa chính sảnh, bức họa kia hiện đang trong tay Lạc Diễn.

Liễu Nhạn Khanh vừa nhìn thấy Lạc Diễn, không khỏi thờ phào nhẹ nhõm

“Uỷe nhi, mau cầm bức tranh vào đây, làm gì mà đi lấy lâu như vậy”

Lạc Diễn do dự một chút, tay phải nắm hộp gấm đựng bức họa có lẽ bởi dùng sức quá độ, nơi đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Bị Hãm Hại (Hai)

Lạc Diễn cố gắng bình tĩnh tìm mình một chút, sau đó cất bước đi vào chính sảnh, Khuyết nhi ở phía sau bị làm cho sợ tới mức mồ hôi lạnh ứa ra, đôi tay túm lấy quần áo của mình thật chặt, Quân Thành Duệ nhìn Lạc Diễn có chút mất tự nhiên.

“Hừ, khiến cho bốn hoàng tử cũng không có tâm tình xem họa.”

Ngọc Hoàng khuôn mặt có chút tức giận, Quân Thành Duệ bỗng nhiên đứng lên.

“Đề không quá rầy nhả hứng của Thất hoàng tử, tôi thấy tôi có lẽ nên về trước.”

Dứt lời liền rời đi trước, đang đi qua bên người Lạc Diễn, như có thâm ý nhìn nàng một cái, sau đó mới bước ra cửa phòng, Lạc Diễn đi tới trước mặt Thất hoàng tử.

“Đã là người yêu thích tranh, đối mặt với danh họa, tại sao lại không có tâm tình chứ, sợ là mặc dù tâm tình có kém hơn nữa cũng sẽ tốt hơn thôi.”

Tiếng nói Lạc Diễn nhàn nhạt từ từ vang lên, nghe làm cho người ta có một cảm giác rất thoải mái, Ngọc Hoàng xoay người nhìn về phía nàng, liền sững sờ đứng tại chỗ.

Mọi người thấy Thất hoàng tử hình như ngây ngẩn cả người, đều có chút khó hiểu, Lạc Diễn tránh ánh mắt của hắn cười yếu ớt một chút, giờ lên bức họa trong tay.

“Thất hoàng tử, đối tượng ngài cần phải sững sờ ở chỗ này.”

Ngọc Hoàng lấy lại tinh thần, âm thầm nắm chắc quả đấm, trong lòng không khỏi có chút tức giận, là kẻ không có mắt nào lại nói cho hắn, Tam quận chúa Ngọc thân vương phủ diện mạo xấu xí, không chỉ có cái miệng to như chậu máu hơn nữa trên mặt còn có cái nốt dài, vừa thấp vừa mập, điều ngoa tuyền hứng không thể nói lý? ! Cô gái trước mặt này một bộ váy dài màu thủy lam, đai lưng bằng gấm xinh đẹp quấn quanh eo thật sự là Ngọc Khuynh Uyên? !

Trên mặt nàng mặc dù có cái nốt, nhưng lại đặc biệt sao sáu cánh màu lam, hoàn toàn không ảnh hưởng dung mạo của nàng, hơn nữa tính tình nhìn qua đậm như nước, yên lặng như bầu trời cốc U Lan.

Sớm biết, lúc trước nên tự mình gặp mặt rồi mới quyết định có muốn cưới hay không.

“Xem ra hôm nay Thất hoàng tử thật không có tâm tình rồi, thế thì không bằng ngày khác lại nhìn?”

“Không cần.”

Hắn nhận lấy hộp gấm trong tay Lạc Diễn, đặt ở trên bàn, liền muốn mở ra để thấy phong thái bức họa.

“Chờ một chút.”

Lại bị Lạc Diễn gọi lại, xoay người nghi ngờ nhìn Lạc Diễn, Lạc Diễn thần sắc có chút mất tự nhiên

“Dân phụ nghe nói Thất hoàng tử yêu tranh thành si, chắc là đã chứng kiến không ít danh họa, cũng là muốn thỉnh giáo một chút, Thất hoàng tử cảm thấy ai mới là người họa tác xuất sắc đặc biệt nhất?”

“Cái này còn phải nói, tất nhiên là Bạch Ngọc công tử.”

“Như vậy, Thất hoàng tử đã cất dấu không ít họa tác của Bạch Ngọc công tử rồi?”

“Thật kia chưa từng, Bạch Ngọc công tử họa tác vốn là không nhiều, ta bây giờ mới thôi, cũng chỉ cất dấu không quá hai bức mà thôi, cộng thêm bức khí thế ngất trời này, liền có ba bức rồi.”

Lạc Diễn tay khẽ nắm thành hình quả đấm, cũng chứng minh, Ngọc Hoàng có thể phân biệt ra họa tác là thực hay giả.

“Tam Quận chúa còn có những vấn đề khác sao? Nếu đã là không có vậy ta phải thỏa sức thưởng thức một phen rồi.”

“Không có.”

Ngọc Hoàng gật đầu, xoay người mở hộp gấm ra, lấy ra bức họa bên trong, đặt ở trên bàn trải mở ra, Liễu Nhạn Khanh thấy Thất hoàng tử rốt cục lại có tâm tình thưởng thức bức tranh, lúc này mới yên tâm thở phào nhẹ nhõm, mà Tư Đồ Nhã Nam cùng tân thiếp của Quân Thành Duệ liếc nhau một cái, trong mắt hai người đều có chút kinh ngạc.

Ngọc Hoàng nhìn thoáng qua, đưa tay sờ xuống dưới, khoe miệng gọi lên vẻ cười lạnh.

“Lão phu nhân, tướng phủ các bà hôm nay xem như cho ta đủ mặt mũi.”

“Thất hoàng tử nói thế là ý gì?”

“Hừ, ý gì? Đầu tiên là con trai ngoan của bà trong mắt không có người cho tôi một bữa nhục nhĩ, nữa là con dâu tốt của bà cho tôi một bức đồ dỏm nhìn tôi chê cười, lão phu nhân, bà cũng nên giải thích, nói một chút đây là ý gì?”

Lạc Diễm cả kinh, anh ta đúng thật là nhìn một cái là có thể nhận ra, không trách được mọi người đều nói anh ta yêu tranh thành si, Liễu Nhạn Khanh cùng Quân Trình Văn bỗng chốc đều sợ run .

“hà, tranh này là đồ dỏm? ! Làm sao có thể.”

“Hả? Xem ra lão phu nhân thật đang hoài nghi bản hoàng tử không có khả năng coi xét tranh? !”

“Không không không, chẳng qua là, Uyển nhi, đây là chuyện gì? Ba ngày trước không phải cô trả lời thề son sắt nói bức tranh có dấu tích là thật sao? !”

Lạc Diễm khẽ rù mi mắt.

“Tranh này thật là đồ dỏm!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 18: Nữ Nhân Của Ta Ngươi Cũng Dám Đụng

Mặc dù bất chúc giống như vậy, cũng vẫn là đồ dỏm, sáng nay dùng qua điểm tâm sáng nghĩ tới Thất hoàng tử có thể sắp đến, liền về phòng trước lấy bức tranh, không ngờ bức tranh kia lại bị xé rơi trên đất, cho nên nàng không thể làm gì khác hơn là dựa vào trí nhớ của mình nhái lại một bức, đánh cuộc một lần, xem Thất hoàng tử có thể phân biệt được thật giả hay không.

Giương mắt nhìn Tư Đồ Nhã Nam, vẻ mặt đối phương đang vui vẻ xem kịch vui, nhưng thật sự khiến cho Lạc Diễm sửng sốt, chính là người nọ đứng sau lưng Tư Đồ Nhã Nam, đúng là Vu Vên? !

Thì ra hôm đó ở chỗ hành lang gấp khúc nàng đã nhìn thấy thân ảnh quen thuộc kia, thật không nhìn lầm, Vu Vên, Vu Vên tại sao ở tướng phủ? Nhìn nhìn Quân Thành Duệ bên cạnh, cộng thêm Vu Vên tổng cộng vừa vặn năm nữ nhân, năm tiểu thiếp, trong bụng cả kinh, chẳng lẽ hôm đó Quân Trình Văn cười đúng là Vu Vên? !

Năm nàng sáu tuổi nàng được cứu cứu Vu Tấn Bằng mang về Vu phủ, Vu Vên coi như là em họ nàng, bởi vì cảm ơn tình cảm thu lưu của cứu cứu nên nàng vẫn luôn đối đãi Vu Vên như thân muội muội của mình, nhưng ngày đó nàng dè non Vu Vên lại bỗng nhiên xuất hiện ở trong phòng của nàng, hơn nữa còn giễu cợt nói cho nàng biết về cái sự thật đằng sau việc thu lưu kia.

Nàng luôn nghĩ, tại sao hôm đó Vu Vên xuất hiện ở tướng phủ, bây giờ nhìn lại, tất cả đều là hợp lý.

“Uyển nhi, hôm đó con rõ ràng bảo đảm đây là dấu vết thật a! Con.”

“Thưa mẹ, hôm đó đúng là bút tích thật, nhưng hôm nay bức này, là đồ dỏm.”

“Tỷ nói em dâu tốt của tỷ, bởi vì tỷ tín nhiệm em mới bằng lòng giao cho em bảo quản bức họa này, phải biết rằng đây cũng là đồ cưới của tỷ, bây giờ lật lọng, em sẽ không phải bởi vì muốn nuốt riêng bức tranh này cho nên cố ý lấy bức dỏm tới nghĩ muốn lừa dối để vượt qua kiểm tra chứ? !”

Tư Đồ Nhã Nam thanh âm lên cao nghe giống như là bị đá kích, mang theo chút không dám tin, Lạc Diễm cười lạnh một tiếng, không thể không bội phục tài diễn kịch của nàng ta.

“Hừ!”

Ngọc Hoàng trực tiếp xé bức tranh kia thành hai nửa, sau đó ném xuống đất.

“Ngọc Khuynh Uyển, lá gan cô thật lớn, đừng tưởng rằng ngươi là Tam Quận chúa Ngọc Thân Vương phủ ta sẽ không có biện pháp bắt ngươi, cách làm của ngươi quả thực là tự chui đầu vào rọ, ha ha, có lẽ, ngươi bởi vì ghi hận ta ngày đó cự hôn cho nên mới làm như vậy ? !”

“Thất hoàng tử suy nghĩ nhiều.”

“Đã như thế, mau đem bút tích thực giao ra đây!”

“Uyển nhi, còn không mau nhanh đi mang bức tranh kia tới!”

“Đúng vậy em dâu, em muốn hại chết trên dưới tướng phủ chúng ta a!”

“Tôi không có bút tích thực.”

Lạc Diễm nói đúng sự thật, hôm đó khi bức tranh được giao cho nàng, nàng đã cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng cũng không nghĩ tới Tư Đồ Nhã Nam lại đem cả tướng phủ làm tiền đặt cược.

“Ngọc Khuynh Uyển, lần trước cô làm khó tôi không sao cả, lần này trước mắt cô người này đường đường chính là Thất hoàng tử, cô tốt nhất thức thời một chút!”

Ngọc Hoàng đẩy Quân Trình văn ra, một tay chế trụ Lạc Diễm.

“Tôi cảnh cáo, hôm nay nếu không giao bức khí thế ngất trời, tôi liền đem tướng phủ này biến thành đất bằng phẳng!”

Lời này vừa nói ra, những nha hoàn kia còn có năm thiếp, Quân Trình Văn còn có Liễu Nhạn Khanh tất cả cũng quỳ xuống.

“Thất hoàng tử thứ tội a, Thất hoàng tử tha mạng a.”

“Tha mạng a.”

“Ngọc Khuynh Uyển, chẳng lẽ ngươi muốn cả đời đều mang tội danh lớn như vậy? !”

“Vào”

Đột nhiên từ bên ngoài phòng bay vào một ám khí, Ngọc Hoàng nhanh chóng né tránh, cũng thả luôn Lạc Diễm, Lạc Diễm lui về sau một bước, trọng tâm không vững, tiện đà rơi vào một vòng ôm quen thuộc, xông vào mũi, hương hoa đào nhàn nhạt.

“Quân Thành Duệ ngươi muốn chết!”

Ngọc Hoàng lớn tiếng mắng, nhưng lại nhìn đến ám khí kia sừng sốt một chút, hẳn là một bông hoa đào, hiện tại đang vững vàng cắm ở trên cây cột.

“Nữ nhân của ta ngươi cũng dám đụng? !”

Quân Thành Duệ một tay nắm eo Lạc Diễm, một tay chuyển một bức tranh, khoe miệng khế gương lên.

“Đồ ngươi muốn đang ở chỗ ta, biết điều một chút nói xin lỗi nương tử của ta, chuyện hôm nay liền xóa bỏ, nếu không, ta liền phá hủy nó!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 19: Chỉ Mành Treo Chuông

Ngọc Hoàng nở nụ cười

“Ngươi nằm mơ, hơn nữa, ta làm sao biết được trên tay ngươi có phải một ... bức đồ dỏm khác hay không a!”

Quân Thành Duệ ngón tay cời bỏ dây đỏ trên bức họa, hơi dùng sức ném về trước, đầu kia bức tranh bay về phía Ngọc Hoàng, Ngọc Hoàng đưa tay nhận lấy, một bức vẽ Khí Thế Ngất Trời hiển hiện ở trước mắt.

Lạc Diễm ngẩn ra, tranh này, không phải bị phá hủy rồi sao?

Ngọc Hoàng cẩn thận nhìn một lần, sau đó chạm từng chút một, trong ánh mắt tràn đầy vẻ tán thưởng, từ nhỏ hắn đã yêu tranh thành si, để có danh họa cũng không tiếc phải bỏ ra bao nhiêu tiền, nhất là họa tác của Bạch Ngọc công tử.

“Như thế nào?”

“Đúng là bút tích thật.”

Liễu Nhạn Khanh cùng Quân Trình Văn hai người coi như là thờ phào nhẹ nhõm, nhưng bây giờ bức họa kia một đầu ở trong tay Ngọc Hoàng, một chỗ khác thì còn đang trong tay Quân Thành Duệ, hơn nữa hắn ta không một chút biểu hiện muốn thả tay.

“Hừ, mặc dù là bút tích thật, nhưng Quân Thành Duệ, vừa rồi các ngươi có ý dùng đồ dỏm để lừa gạt bản hoàng tử, sổ sách này nên tính thế nào đây? !”

“Ai nha Thất hoàng tử, chuyện này nhất định có hiểu lầm, kính xin Thất hoàng tử bớt giận a!”

Liễu Nhạn Khanh có chút lo lắng nói, Lạc Diễm bình tĩnh thành thoi, cười nói

“Thất hoàng tử, nếu dân phụ nhớ không lầm, mới bắt đầu dân phụ đã nói là thỉnh giáo, bởi vì Thất hoàng tử là người yêu tranh, vừa hay dân phụ đối với tranh cũng rất si mê, cho nên mới không nhận được muốn thỉnh giáo một phen.”

“Người nói là có ý gì?”

“Trước dân phụ dùng đồ dỏm, thật ra trong lòng rõ ràng với tài trí của Thất hoàng tử cùng với việc hiểu rõ tranh, nhất định có thể phân biệt ra được, mà ngày trước dân phụ luôn luôn bị một số đồ dỏm rất tinh xảo lừa, cho nên mới muốn thỉnh giáo một phen, xem Thất Hoàng tử có thể truyền thụ một chút công phu phân biệt bút tích thực hay không, cho nên mẹ không cần lo lắng, Thất hoàng tử là nhân trung long phượng, định sẽ không so đo với con cháu.”

“Thật như thế không? Vậy thì tốt quá, trên dưới tướng phủ ta ở chỗ này tạ ơn Thất hoàng tử.”

Ngọc Hoàng giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, cố gắng áp chế tính tình của mình, thứ nhất là bởi vì Lạc Diễm nói như vậy, hẳn nếu còn không chịu tha thứ, chắc chắn là sẽ mất mặt mũi, mà một chỗ khác của tranh này còn đang trong tay Quân Thành Duệ, hẳn cũng không muốn danh họa tới tay liền bị hủy liễu.

“Hừ, bốn hoàng tử tất nhiên sẽ không so đo, lúc này cũng chỉ đùa mọi người một chút thôi.”

Nói xong liền muốn cầm lấy bức họa kia, Quân Thành Duệ đã dự đoán trước vẫn là không có chịu buông tay.

“Phu quân, còn không mau đưa cho Thất Hoàng tử phần còn lại của bức tranh?!”

Lạc Diễm ngẩng đầu nhẹ nói, Quân Thành Duệ nhảy lên lông mày, từ từ buông lỏng tay, vốn là Ngọc Hoàng không xin lỗi hẳn quyết sẽ không buông tay, nhưng nhìn vào gương mặt này một tiếng “Phu quân” mềm mại, liền tạm thời bỏ qua cho người này sao!

“Cáo từ!”

“Cung tiễn Thất hoàng tử.”

Cuối cùng cũng tổng xuất được Thất hoàng tử tai họa này ra khỏi tướng phủ, Liễu Nhận Khanh xoa xoa mồ hôi lạnh bên trán, nhìn Lạc Diễm.

“Sau này cái gì nên làm cái gì không nên làm, ghi nhớ một chút.”

“Dạ, mẹ.”

**

Trên đường trở về Lâm quân Uyển, Lạc Diễm không chỉ một lần muốn hỏi Quân Thành Duệ bức tranh kia là từ đâu mà đến, nhưng lại không biết nên mở miệng ra sao.

Vừa về tới phòng, quả nhiên thấy bức tranh bị xé bỏ kia còn đang trên mặt đất, Lạc Diễm đi tới nhặt lên những trang giấy kia, vừa cẩn thận nhìn một lần, lần nữa xác nhận đây đúng là bút tích thực, nhưng vừa mới nhìn cái kia, bức họa Quân Thành Duệ cầm kia rõ ràng cũng là bút tích thực a!

Quay đầu lại nhìn về người ngồi ở trên giường êm.

“Người, bức họa kia là như thế nào?”

Quân Thành Duệ về mặt tự tiểu phi tiểu, hướng ngón tay ngoắc ngoắc Lạc Diễm, Lạc Diễm có chút nghi ngờ đến gần hắn, mới vừa nhích tới gần liền bị kéo qua, trực tiếp ngã ngối trên đùi hắn, hai má ửng đỏ, muốn đứng dậy nhưng lại bị ôm lấy, đầu hắn tựa trên vai nàng, nhìn gần khuôn mặt nghiêng của nàng.

“Ta thấy sắc mặt ở chính sảnh của nàng có cái gì đó không bình thường, liền biết bức tranh có vấn đề, trở về phòng vừa thấy trang giấy trên mặt đất liền hiểu, cho nên tạm thời mô phỏng theo bức họa.”

“Mô phỏng? Con cháu kia?”

“Trên bàn kia không phải có củ cái khắc thành con cháu sao?!”

Con cháu củ cái là Lạc Diễm để làm giả bức tranh, nhưng con cháu ở bức họa kia của Quân Thành Duệ là chân thực không thể nào giống như là con cháu củ cái này in ra.

“Bức tranh kia rõ ràng là bút tích thực.”

“Ta họa so với nàng tốt hơn, cho nên ngay cả Thất hoàng tử cũng bị lừa gạt, nàng cũng không ngoại lệ.”

Lạc Diễm chau lên đôi mi thanh tú, biểu tình trên mặt giống như không thể nào tin được lời của hắn, hắn khe khẽ thổi một hơi vào lỗ tai của nàng, mềm nhẹ hỏi

“Chẳng lẽ tiểu Ngọc nhi dám khẳng định 100% bức họa kia là thật? !”

Lạc Diễm sững sờ, vừa nãy chỉ tựa trong lòng ngực hần nhìn thoáng qua, cách một đoạn, cộng thêm không khí bên trong chính sảnh không tốt, lòng của nàng cũng không bình tĩnh như thế, cho nên bây giờ muốn nàng khẳng định 100%, hình như có chút.

Chẳng lẽ bức tranh kia, đúng là đồ dỏm?

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 20: Tự Tiễn Xông Vào Cấm Địa (Một)

“Không đúng, người hôm đó lại không xem bức tranh, sao biết được bức tranh như thế nào? !”

“Bức tranh Khí Thế Ngất Trời của Mộ Dung Bạch Ngọc ta từng xem qua, ta nói nương tử, thời gian một mình quý báu, chúng ta vì sao phải kéo người ngoài kệp ở giữa chứ? Cũng không phải như.”

Mặt lạnh vô kè nào đó có thói quen vô lại động tay động chân, Lạc Diễm đứng lên, sửa sang chéo áo.

“Người tối nay ngủ thư phòng!”

Sau đó xoay người rời khỏi phòng, để lại người vô tội nào đó quất tháo phía sau

“Tại sao mỗi lần ta giúp nàng chưa từng có kết quả tốt nào hả? !”

Lạc Diễm khoe miệng khê giờ lên, vừa vận Khuyết Nhi từ trong phòng Từ nhi đi ra thấy vậy vẻ mặt nghi ngờ.

“Tiểu thư, ngài cười cái gì?”

“Không có gì, Từ Nhi thế nào?”

“Nàng ấy khôi phục rất tốt, vừa mới nằm ngủ, mấy ngày nữa là có thể vui vẻ nhảy loạn rồi.”

“Vậy thì tốt rồi, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút.”

Vừa trải qua chuyện của Thất hoàng tử, bây giờ thanh tĩnh lại cũng cảm thấy có chút mệt mỏi rồi, không bằng đi dạo chung quanh một chút, thuận tiện hỏi thăm một ít chuyện.

Có điều Quân Thành Duệ cũng đi theo đi ra ngoài, Lạc Diễm không để ý đến hắn, trực tiếp quên sự hiện hữu của hắn.

**

“Tiểu thư, hình như hôm nay lão phu nhân không vui vẻ.”

Đi trên đường mòn đá trong hoa viên, dọc đường đi Khuyết nhi hoạt bát , nha đầu này hình như luôn luôn có sức sống, mỗi ngày đều thích vui đùa ồn ào, Lạc Diễm đi ở chính giữa, Quân Thành Duệ đi cuối cùng.

“Bởi vì chuyện của bức họa Khí Thế Ngất trời, cho nên chút giận ngài sao.”

“Nhưng chuyện kia lại không thể trách tiểu thư a, cũng không biết là người nào đáng ghét như vậy, may mắn lần này cũng là làm phiền đáng đồ tử cô gia, xem ra, cô gia ngài cũng không phải cái gì cũng sai nha!”

Nha đầu này cũng lớn mặt, còn đáng đồ tử cô gia! Quân Thành Duệ tay đặt ở sau ót, trong miệng ngâm một cảnh đào, chỉ là nhúu mày không nói chuyện.

“A, người nọ đang làm gì thế a?”

Khuyết nhi bỗng nhiên dừng lại hỏi, bên cạnh hồ nước cách đó không xa, một đứa bé trai ngồi dưới đất, trên mặt vẻ tức giận , đứng bên cạnh có hai nữ nhân, đang cười cái gì đó.

Lại gần một chút, liền có thể thấy một nha hoàn cầm một chiếc giấy trong tay, nhìn kích cỡ chính là của tiểu nam hài kia , mà cô gái bên cạnh nha hoàn kia, rõ ràng chính là người tiểu thiếp thứ tư của Quân Trình Văn _ Liêu Hàm Mai.

“Son Lan em mau nhìn, cái vẽ mặt kia là gì a? ! Quả nhiên muốn nuốt ta!”

“Chính là a, chỉ biết tròng người, có bản lĩnh người liền mắng chúng ta a, mắng nha, ha ha ha. Chủ tử, Sơn Lan cảm thấy giấy này hay là trực tiếp ném đi, chân của nó cũng bị phế rồi, còn xô được giấy nào a, quả thực chính là cời ra thúi lăm!”

“Người nha đầu này thật là rất cơ trí, còn không mau làm người tốt giúp nó ném!”

“Dạ, Hàm phu nhân!”

“Bùm” một tiếng, tay cô ta vung lên, giấy kia liền bị ném vào trong hồ nước, Tiểu nam hài nhìn về phía hồ nước, chỉ có thể nhìn thấy một vòng sáng ngời trên hồ nước.

Đôi mắt phượng của Tiểu nam hài nhìn chằm chằm Liễu Hàm Mai.

“Nhìn cái gì? ! Lại lấy cái vẽ mặt khiến người khác nhìn đã chán ghét của người nhìn ta, ta liền ném người xuống a! Sơn Lan, cười cũng mệt mỏi, chúng ta trở về!”

“Dạ, chủ tử!”

“Bùm!”

“A.”

Chỉ trong nháy mắt, tiểu nha hoàn kia bởi vì bị cái gì đánh trúng, đau nhói lui về sau, vừa lúc đụng phải Liễu Hàm Mai ở phía sau, Liễu Hàm Mai mất thăng bằng, trực tiếp lui về sau mấy bước ngã vào hồ nước.

“Cứu mạng a. . . Phù phù. . Cứu mạng a!”

Sơn Lan vừa nhìn đã sợ hãi, nàng cùng chủ tử của nàng không biết bơi a, xoay người nhìn về phía nhóm người Quân Thành Duệ đi tới, Lạc Diễn liếc nhìn trên mặt đất, cành đào kia vừa mới đánh trúng đầu gối của Sơn Lan, đang yên ổn cắm ở trên cỏ.

“Nhị thiếu gia, Nhị thiếu gia mau mau cứu cứu chủ tử của tôi a!”

Quân Thành Duệ chậm rãi hai tay ôm ngực, chớp chớp nước mắt hoa đào, vẻ mặt khó hiểu.

“Cô ta cũng không phải là chủ tử của ta, vì sao gọi ta cứu a? !”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Tự Tiện Xông Vào Cấm Địa (Hai)

“Nhưng, hai người không thể thấy chết mà không cứu a!”

Khuyết nhi muốn quay lại mắng, nhưng lại bị Lạc Diễn ngăn cản, chỉ thấy Lạc Diễn cười nhạt, bình tĩnh nói

“Nếu tôi nhớ không lầm, mới vừa rồi rõ ràng là cô không cẩn thận xô chủ tử nhà cô rơi vào trong hồ nước, phải cứu cũng là cô đi cứu chứ, tại sao ngược lại là lỗi của chúng tôi! ?”

“Tôi.”

Sơn Lan bị chặn cứng họng, trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

“Cứu. . Cứu mạng.”

Liêu Hàm Mai thanh âm càng ngày càng yếu ớt, cuối cùng là trầm hẳn xuống.

“Ô ô chủ tử, chủ tử ngài ngàn vạn không thể có việc a, có ai không, mau cứu mạng a!”

Sơn Lan vừa thấy chủ tử nhà mình không lên tiếng, bị làm cho sợ đến mức cuống quýt vừa hô vừa chạy đi, muốn tìm những người khác tới hỗ trợ, vừa lúc có mấy người gia đình đi qua, nghe thấy tiếng kêu cứu cuống quýt nhảy xuống nước cứu người.

Đợi sau khi những người đó cứu người đem đi, tiểu nam hài kia vẫn ngồi dưới đất nhìn hồ nước, Khuyết nhi ngồi xổm người xuống.

“Tiểu đệ, đệ là người uyển nào hả? Tỷ công đệ về!”

Đứa nhỏ ánh mắt hơi tức giận quét tới, bị làm cho sợ hãi Khuyết nhi không khỏi hít vào thở ra một hơi, chỉ thấy đứa nhỏ hơi hơi nằm úp sấp nửa người, một cây gậy nằm cách đó không xa, đứa nhỏ cầm lên sau đó từ từ bò dậy từ trên mặt đất.

Đối với người thường mà nói động tác này quá đơn giản, đứa nhỏ cũng là dùng thời gian rất lâu mới đứng lên được, trên trán có chút mồ hôi nhỏ nhỏ, Lạc Diễn cùng Khuyết nhi lúc này mới phát hiện, chân phải của đứa nhỏ đúng là không sử dụng lực được .

Chợt nhớ tới nha hoàn kia vừa mới nói, chân của nó bị phế rồi còn đi được cái gì.

“Tỷ đỡ đệ trở về đi thôi. A ~”

Khuyết nhi tiến lên muốn đỡ đứa nhỏ, lại bị nó lạnh lùng vung ra, lúc này từ trong tay áo của đứa nhỏ rơi ra một đồ vật, nhưng nó không có phát hiện, chỉ một mình một gậy đi tới núi già bên cạnh, nhặt lên trên đất là trang giấy bị xé thành hai nửa, phía trên hình như vẽ vài thứ gì đó.

Nhặt trang giấy vào trong ngực, sau đó tiếp tục đi về phía trước, Lạc Diễn thấy hai chữ “Cấm địa” được viết trên tấm bảng đứng thẳng cách đó không xa, mà xa hơn một chút là cánh cửa trắng lười liềm, phía trên có khắc “Đào viên” .

Lạc Diễn tiến lên nhặt lên vật kia, vừa thấy đúng là một tiểu Mộc Điều, Điều này chính là một con chim nhỏ đứng ở trên một cây gỗ nhỏ, Điều Nhi trông rất sống động, thật giống như vừa để xuống tay liền bay đi, mà trên cành hoa đào nhỏ kia cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, thật giống như nhắm mắt lại là có thể ngửi thấy được từng trận từng trận hương hoa đào.

Chạm trở thật là lợi hại!

“Này, vật của đệ”

Đứa nhỏ không nghe thấy, đã biến mất ở bên trong cửa trắng lười liềm.

“Người vừa rồi là ai vậy?”

Lời này chính là hỏi Quân Thành Duệ, nhưng người sau chỉ là vênh lên môi mỏng.

“Tiểu Ngọc nhi cảm thấy ta nên biết nó sao?”

Lạc Diễn sừng sốt, cũng đứng, mặc dù hấn nhận được, cũng không nhớ được, hỏi như không hỏi, hay là quyết định vào xem một chút rồi nói sau, Khuyết nhi âm thầm than thở, tiểu thư nhà nàng tại sao nơi nào cũng dám xông vào a? !

Đi vào liền có thể biết, nơi này quả nhiên chính là một vườn hoa đào, cả vườn hoa đào, đập vào mắt tất cả đều là màu hồng , ngay cả trên mặt đất cũng phủ kín cánh hoa đào rơi

“Đào, khó trách được gọi là đào viên!”

Khuyết nhi hé ra cái miệng thật to, lực chú ý của Lạc Diễn thì đặt ở trên người cô gái ở hành lang gấp khúc phía trước, nàng ta đang nhìn các nàng, một bộ áo tơ trắng, thậm chí trên búi tóc cũng không tìm thấy một chút đồ trang sức.

nàng ta cười nhạt, sau đó đi về phía các nàng

“Vừa mới ở bên hồ nước kia, đa tạ ba vị .”

“Cô là?”

”Đứa bé vừa nãy kia, là con tôi, vừa nãy hai vị ra tay tương trợ, tôi ở chỗ này thay tiểu nhi tạ ơn hai vị.”

Khuyết nhi nghĩ một lát mà không khỏi hỏi ra miệng

“Kỳ quái, cô đã biết chúng tôi giúp nó, nhất định là thấy được, nó là con của cô aizz, khi bị sỉ nhục vì sao cô không đi ra giúp nó a? !”

Cô gái ánh mắt âm đạm, thở dài một hơi.

“Đứa bé kia tính tình quật cường, lại đem lòng tự ái so với cái gì cũng nặng hơn, nhưng nếu tôi đi ra ngoài giúp, nó càng xấu hổ hơn, thậm chí sẽ cảm thấy mình vô dụng.”

“Tượng gỗ khắc điều này, là của nó sao?”

Cô gái nhận tượng gỗ khắc điều trong tay Lạc Diễn, gật đầu.

“Không chỉ là của nó, nó còn tự tay khắc điều.”

Q.1 - Chương 22: Tiểu Linh Hồ

“Cái gì? Nó mới chỉ là một hài tử mà thôi, nhiều lắm là mười tuổi thôi.”

“Nó mới chín tuổi mà thôi, những rất thích điều khác, chi tiết. . . Chi có thể trách tôi, đúng rồi, nếu không ngăn ngại, lại đây ngồi đi.”

Lạc diễn gật đầu, đi cùng nàng ta qua hành lang gấp khúc, đi tới một bàn đá trong đình, ngồi xuống bên cạnh, mà đứa nhỏ vừa nãy kia, thì an vị ở bàn đá bên cây đào cách đó không xa, đang vẽ cái gì đó.

“Nơi này, đã rất nhiều năm không có người đi vào rồi, qua nhiều năm như vậy, các cô là người duy nhất tới.”

“Đúng rồi, các cô vào nơi này như thế nào? Phía ngoài còn có tấm bảng nói là cấm địa.”

Lúc trước lúc nàng gả vào tướng phủ, cũng chưa từng phát hiện ra nơi này.

“Tôi tên là Tống Bình Hủy, Thế bá của tôi, cũng chính là Thừa tướng, lúc trước làm quan cùng phụ thân tôi kết bái huynh đệ, sau lại tách ra, lúc sinh tôi mẹ tôi vì khó sanh mà chết, từ đó về sau, cha tôi mỗi ngày đều say rượu, đánh bạc, cuối cùng bởi vì đánh bài nợ quá nhiều, bị những trong sông bạc kia đánh đến chết, tôi khi đó mới năm tuổi, cha tôi trước khi lâm chung đưa tôi tín vật mà bọn họ kết bái năm xưa tới nương nhờ vào tướng phủ, Thế bá liền thu nhận và giúp đỡ tôi.”

“Tôi thấy cha chồng tôi ông ấy hình như không phải là người xấu, nếu thu nhận cô, tại sao lại để cô ở chỗ cấm địa này đây?”

“Là chính tôi không tốt, năm ấy tôi mười bảy tuổi, Thế bá tìm bà mối giúp tôi tìm một nhà trong sạch, đối với tôi không muốn cứ như vậy gả đi, thậm chí ngay cả đối phương là ai cũng không biết, tôi liền chạy ra ngoài, sau đó, biết một người.”

Lúc nói đến đây, Tống Bình Hủy trên mặt đột nhiên lộ ra chút nụ cười, giống như nhớ lại, ánh mắt cũng trở nên nhu hòa.

“Người nợ hân là cha của đứa nhỏ?”

“Ừ, hai tình cảm chúng tôi rất vui vẻ, sau lại cùng ở một chỗ, nhưng không lâu sau, hân liền bị bệnh hiểm nghèo, sau Thế bá lại phái người tìm được tôi, liền bắt tôi trở về, khi đó tôi đã có thai ba tháng rồi, tôi không chịu bỏ đi đứa nhỏ, cho nên bọn họ cảm thấy đối phong bại tục, liền để tôi ở trong vườn đào này cả đời.”

“Vậy hân đâu?”

“Đã chết, Thế bá nói, sau khi tôi trở về không lâu hân liền chết, sau khi tôi sinh hạ hài tử, Thế bá cho phép đứa nhỏ này họ Quân, gọi là Chi, Chi nhi nó, vừa ra đời chân phải chính là bị tàn tật bẩm sinh, mỗi ngày cùng tôi hai người ở trong vườn đào này, lúc trước rất tốt, nhưng từ sau khi nó năm tuổi, liền không nói chuyện nhiều nữa, tôi biết, nó hận tôi, hận chân nó.”

Tống Bình Hủy vừa nói, nước mắt liền chảy ra, Lạc Diễn nhìn về phía Quân Chi dưới tàng cây hoa đào, nó hân là đang phác họa, có thể là dùng để điều khác, vừa rồi nó sờ đi đi ra vườn hoa đào, hân là đi nhặt tờ giấy kia, nhưng đừng phải chủ tớ Liêu Hàm Mai.

Trên đời này, vốn là có rất nhiều chuyện không công bằng.

“Đúng rồi, các cô là người ở Uyển nào? Tôi cảm thấy nhìn anh ta rất quen mắt a!”

Nửa câu nói phía sau của Tống Bình Hủy là nói với Quân Thành Duệ đang nghiêng người dựa vào bên cột, Quân thành Duệ khẽ hé khóe miệng.

“Lời này tôi cũng thường nói như vậy.”

Lạc diễn nghiêng nhìn hân một cái, hân ngưng ngưng cười, hân luôn luôn nói lời này, bởi vì vốn không nhớ được bộ dạng của người khác.

“Ngài ấy là nhị công tử của tướng phủ, đây là tiểu thư nhà tôi, vốn là tam quận chúa của Ngọc Thân Vương phủ, trước đó không lâu gả cho ngài ấy, là nhị thiếu phu nhân của tướng phủ, về phần tôi, tôi tên là Khuyết nhi.”

“Người là Thành Duệ?”

“Hai người quen biết?”

“Đương nhiên, nhưng tôi kể từ mười năm trước sau khi vào đào viên liền chưa từng đi ra, lúc trước hân chỉ là một tiểu tử mười bốn tuổi, không nghĩ tới

chỉ chớp mắt hần đã lớn như vậy rồi, quả nhiên là tuần tú lịch sự a.”

“Tổng cô nương, cô nhớ được cô gia nhà tôi, nhưng cô gia nhà tôi chưa chắc nhớ được cô a!”

“Tôi biết, chuyện này, tôi cũng có trách nhiệm, đều tại tôi.”

“Có ý gì?”

“Nếu không phải bởi vì tôi, trí nhớ Thành Duệ cũng không trở thành kém như vậy.”

Lạc diễn, Quân Thành Duệ cùng Khuyết nhi đều có vẻ mặt nghi ngờ nhìn nàng, nàng cười cười

“Chuyện này nói rất dài dòng, trong một lúc cũng nói không rõ ràng lắm, đứng rồi Thành Duệ, tiểu Mạch nhi đã tốt rồi?”

Quân Thành Duệ nháy mắt mấy cái, cố gắng hồi tưởng một chút, sau đó hỏi

“Tiểu Mạch nhi là ai?”

Tổng Bình Hủy ngăn ra, lại nghĩ tới trí nhớ của hần không tốt, gật đầu

“Cũng đúng, lâu như vậy cậu chưa chắc nhớ rõ, có lẽ đã sớm quên.”

“Tổng cô nương, rốt cuộc ai là tiểu Mạch nhi a?”

“Đó là một con tiểu linh hồ, từ nhỏ đã đi theo tôi, sau lại thấy Thành Duệ nói thích, tôi liền tặng cho cậu ấy.”

Lạc diễn ngưng tụ lông mày, nhìn về phía Quân Thành Duệ

“Ngươi không phải nói nó gọi Tiểu Bạch sao?”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 23: Vô Lại Thiếu Gia

“Nó là màu trắng, không gọi Tiểu Bạch thì gọi là gì? !”

Về mặt Quân Thành Duệ nói như là thật, nhưng thật ra căn bản hần cũng không nhớ được tên của Tiểu Linh hồ kia, trực tiếp nhìn màu sắc gọi tên, mặc dù đã quên nhưng nhìn thấy liền biết được, có nhiều cách.

“Không sao cả, thật ra cũng chỉ là một cái tên thôi, gọi là gì cũng được không quan trọng, không nghĩ tới đã nhiều năm như vậy, ngươi vẫn mang theo nó, nó vẫn sống tốt chứ.”

Lạc Diễn thầm thở dài một hơi, quả nhiên là bội phục trí nhớ người này rồi, căn cứ vào lời nói của Tổng Bình Hủy vừa nãy, trí nhớ của hần kém cũng không phải do bẩm sinh, nhưng tại vì sao trí nhớ của hần lại biến thành như vậy? Bất kể thế nào, người trước mắt này, dường như cũng không phải kẻ xấu, cùng những người trong tương phủ không giống nhau.

“Chúng ta hôm nay tình cờ xông vào Đào viên, chắc là có duyên, nếu không chê, không bằng sau này ta gọi ngươi một tiếng tỷ tỷ?”

“Này, này làm sao ta dám nhận, ngươi là Tam Quận chúa a.”

“Ngươi nếu như không nhận, chính là xem thường ta.”

“Như thế nào, vậy tự nhiên là tốt.”

“Vậy thì tốt rồi, Bình Hủy tỷ, sau này ta có thể thường xuyên tới Đào viên tìm các ngươi không? Phong cảnh nơi đây thật là đẹp.”

Lúc nói lời này nhìn thoáng qua Quân Thành Duệ, hần đang tựa trên cột nhìn những cảnh hoa đào, trong mắt cũng là những bông hoa đào kia, chợt nhớ lại, thuốc mỡ của hần là vị hoa đào, ngay cả trên người hần cũng mang theo hương hoa đào nhàn nhạt

“Cầu còn không được.”

“Các ngươi ở chỗ này, ăn uống như thế nào a?”

Khuyết nhi không nhận được hỏi, cái vấn đề này nàng đã thắc mắc lâu lắm rồi, cuối cùng cũng hỏi ra miệng.

“Mình ta nhàn rồi không có việc gì làm chút ít đồ ăn, hơn nữa mỗi tháng đầu tháng cùng giữa tháng đều có người đem đồ ăn đặt ở trước vườn, ta đi lấy là có đồ dùng rồi.”

“Bình Hủy tỷ, hôm nay sắc trời không còn sớm, chúng ta liền không quấy rầy nhiều, lần sau lại đến thăm.”

“Được.”

Sau khi đoàn người Lạc Diễn rời đi, Khuyết nhi phát hiện tiểu thư nhà mình hình như không đi về hướng Lâm Quân Uyên

“Tiểu thư, chúng ta đi nơi nào a?”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

“Em làm sao biết, em cũng không phải là con giun trong bụng tiểu thư, không bằng cô gia đoán đi?”

Quân Thành Duệ cười cười, tiến một bước dài tới bên cạnh Lạc Diễn, vươn cánh tay nắm ở eo nhỏ của nàng, nhích tới gần bên tai nàng ôn nhu nói.

“Ta đoán a, Tiểu Ngọc nhi muốn đi xem trò vui.”

“Ha, ngươi hãy nói một chút xem Tướng phủ có chỗ nào hay để xem?”

“Xuân, Phong, Uyên.”

Xuân Phong Uyên này chính là chỗ ở của nhóm tiểu thiếp của Quân Trình Văn.

“Ngươi lần này trí nhớ cũng không tệ lắm, vẫn nhớ rõ chuyện kia!”

Quân Thành Duệ cười đến vẻ mặt mập mờ.

“Mới vừa rồi Tiểu Ngọc nhi để cho ta ra tay, phạm là chuyện Tiểu Ngọc nhi phân phó, ta đều nhớ rõ trong lòng, ngươi xem xem”

Lạc Diễn trừng mắt liếc hắt hắt một cái, đứng lại kéo tay của hắn đang đặt ở thắt lưng của nàng ra, xác định nàng và hắn có một khoảng cách nhất định mới lại tiếp tục đi về phía trước.

Cho đến lúc này Khuyết nhi mới hiểu được bọn họ là đang nói chuyện gì, hưng phấn nói

“A, đúng vậy, à ta vừa được cứu, cũng không biết có được cứu sống hay không, tốt nhất là đã chết, ai kêu bọn họ ác độc như vậy, lại khi dễ một đứa trẻ đáng thương!”

“Khuyết nhi, đi trước chuẩn bị giúp ta một ít đồ.”

“Đồ gì a?”

Lạc Diễn không nói lời nào, nàng ban đầu hao tổn tâm cơ gả vào tướng phủ rốt cuộc là vì sao, đôi mắt tướng phủ từ trên xuống dưới, mấy trăm miệng ăn, có thể tìm cho ra mấy người thiện tâm?

Liếc nhìn vẻ mặt đang nhàn nhả đi bên cạnh của Quân Thành Duệ, người này trừ một chút vô lại ra, tâm địa cũng không tính là xấu.

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.2 - Chương 24: Cá Cẩn Cầu

Xuân Phong Uyên đúng là một vườn xuân, đây là nơi ở của tất cả nữ nhân, năm người nha hoàn năm người tiểu thiếp, đều nói ba người phụ nữ là một cái chợ, mười người phụ nữ này sẽ thành cái chợ như thế nào a?

Một bước tiến vào cửa Uyên liền có thể nghe thấy tiếng kêu rống như quỷ của Sơn Lan, Quân Thành Duệ ở ngoài sân không tiến vào, Lạc Diễn cùng Khuyết nhi đi vào phòng của Liêu Hàm Mai, đại phu đã đứng chờ một bên, xem ra đã chẩn bệnh tốt rồi.

Sơn Lan kia ngã, quỳ trên mặt đất, quần áo trên cánh tay cũng bị xé rách, xem ra là bị đánh không ít roi, cầm roi chính là nha hoàn Diệp Lan của Cố

Khởi Cầm, Trần Phi Trân cùng Cố Khởi Cầm ngồi một bên uống trà xem trò vui, không ngờ tới Lạc Diễn sẽ tới.

“Ừ, hôm nay không biết con gió nào thổi đệ muội tới đây a!”

Mở miệng chính là Cố Khởi Cầm, Liêu Hàm Mai mặc dù tỉnh, nhưng là quá yếu ớt nằm ở trên.

“Khuyên Uyển nghe nói Hàm tẩu tẩu không cẩn thận rơi xuống nước, muội rất lo lắng nên đến xem, xin các vị tẩu tẩu thứ lỗi cho Khuyên Uyển muội không mời mà đến.”

“Hừ, chúng ta nào dám trách tội a, trong phủ người nào mà chẳng biết Nhị đệ thương người, tuy là thiếp nhưng đãi ngộ theo thê chẳng khác bao, hơn nữa, người còn là quận chúa.”

Trần Phi Trân nhìn một cái xem thường, vẻ mặt không phục, Cố Khởi Cầm trừng mắt liếc nàng một cái, nàng lập tức cầm miệng.

“Phi Trân muội muội luôn luôn nói chuyện thẳng thắn, đệ muội đừng để ý.”

“Sao lại thế, được rồi, Hàm tẩu tẩu, người có khỏe không?”

Liêu Hàm Mai vẻ mặt không nén được giận, gắt gao trừng mắt nhìn Sơn Lan đang quỳ khóc trên mặt đất, đều là nha đầu chết tiệt kia hại nàng ngã vào hồ nước, bây giờ bị một đám người chê cười, chê giễu

“Làm phiền đệ muội quan tâm, tẩu tẩu ta rất tốt, khụ khụ khụ...”

“Như vậy là tốt rồi, được rồi, ta từ vương phủ có mang theo một củ nhân sâm ngàn năm, tin rằng sẽ có ích trong việc khôi phục thân thể của tẩu tẩu, coi như một chút tâm ý của Khuyên Uyển, mong rằng Hàm tẩu tẩu đừng khách khí.”

Lời vừa nói ra, mọi người trong phòng lặng đi một chút, vị đại phu kia nhìn thoáng qua nhân sâm trong hộp gắm trên tay Khuyết nhi, ca ngợi

“Ai nha, đây chính là trân bảo ngàn năm khó gặp a, sợ cũng chỉ có vương phủ, hoàng cung mới có được.”

Cố Khởi Cầm trên mặt nghi hoặc, không rõ trong hồ lô của Ngọc Khuyên Uyển chứa cái được gì!

Liêu Hàm Mai vừa nghe là ngàn năm nhân sâm, lại thấy ngay cả đại phu cũng than thở không thôi, không khỏi nhướn mày, lúc này trong lòng cũng hoài nghi không hiểu Ngọc Khuyên Uyển muốn làm gì

“Khụ khụ khụ, đệ muội đã có tâm ý như vậy, tẩu tẩu ta liền nhận, sau này đệ muội cũng đừng tốn nhiều tâm ý đi.”

Khuyết nhi đem hộp gắm đặt trên bàn, Lạc Diễn lễ phép cười một chút.

“Đây là việc Khuyên Uyển phải làm, chắc hẳn bây giờ Hàm tẩu tẩu muốn nghỉ ngơi, cho nên Khuyên Uyển sẽ không tiện quấy rầy nhiều.”

“Không tiện.”

Lạc Diễn xoay người ra cửa, giống như có thâm ý nhìn Trần Phi Trân đang không phục ở một bên, mới đi ra phòng ngoài, Quân Thành Duệ đang chờ ở trong sân, vẻ mặt có chút mất hứng, Lạc Diễn nhìn lướt qua sân, là bởi vì Xuân Phong Uyển không có hoa đào sao?

“Tiểu Ngọc nhi, nàng để vị phu chờ thật lâu a!”

Quân Thành Duệ vươn tay liền bị Lạc Diễn trừng mắt, không thể làm gì khác hơn là ngượng ngùng cười, trực tiếp đưa tay ra sau đầu mình, trên mặt mang theo ba phần ủy khuất.

“Tiểu thư, Khuyết nhi không biết ngại vì sao phải đem nhân sâm quý giá như vậy tặng cho nữ nhân đáng ghét kia.”

“Khuyết nhi, đi chậm một chút, chúng ta còn có việc!”

“Chuyện gì hả?”

Lạc Diễn hơi hơi gọi khước miệng, không có trả lời nàng, khuyết nhi bĩu môi

“Tiểu thư, mỗi lần ngại có vẻ mặt này là lúc khuyết nhi cảm giác ngại thật đáng sợ, giống như thành công cho người khác vào bẫy a.”

Quân Thành Duệ lắc đầu

“Nhân sâm đó ta đã dùng rất nhiều thời gian để tìm kiếm, sao có thể tặng ra ngoài dễ dàng như vậy, âm mưu không thành công thì ta chẳng phải thiệt thòi sao!”

Khuyết nhi khó hiểu, vì sao đáng đồ từ cô gia lần nào cũng có thể hiểu tâm ý của tiểu thư, nhưng nàng lại như thế nào đoán cũng đoán không ra.

“Đứng lại!”

Mới ra Xuân Phong Uyển không lâu, sau lưng liền vang lên tiếng hô, Lạc Diễn ý cười càng sâu.

“Con cá đã cắn câu rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.2 - Chương 25: Cô Gia Và Tiểu Thư Chính Là Cá Mè Một Lúa

Đoàn người Lạc Diễn đứng lại, xoay người nhìn phía trước về mặt làm như khó hiểu, tự nhiên đi tới cạnh Trần Phi Trân.

“Phi Trân tâu, có việc gì thế?”

“Hừ, Ngọc Khuynh Uyển người thật giỏi, người chạy đến Xuân Phong Uyển của chúng ta tặng Hàm tỷ tỷ lễ vật quý giá như vậy rồi cuộc người có ý gì hả? !”

“Phi Trân tâu hiểu lầm rồi, Khuynh Uyển chính là thuần túy muốn thăm Hàm tâu tâu một chút thôi.”

“Ta mới không tin người có lòng tốt như vậy!”

“Hừ, tiểu thư nhà ta có lòng tốt đến tặng lễ vật, người lại nghi ngờ, không biết nhìn người tốt!”

“Người”

“Khuyết nhi!”

Lạc diễn lớn tiếng quát, sau đó về mặt áy náy nhìn Trần Phi Trân.

“Phi Trân tỷ xin thứ lỗi, Tiểu nha đầu này của ta ngày thường đều bị làm hư, nói chuyện không suy nghĩ, như vậy đi, Phi Trân tâu chỉ bằng cùng ta về Lâm Quân Uyển, ta có mấy đồ trang sức mới, cảm thấy rất hợp với Phi Trân tâu.”

“Ta không thích đồ của người lòng dạ dối trá!”

“Phi Trân tâu nếu không bằng lòng nhận, trong lòng Khuynh Uyển nhất định sẽ rất áy náy.”

Lạc Diễn bày ra vẻ mặt khó xử, Quân Thành Duệ tiến lên từng bước ôm Lạc Diễn

“Ngoan, nếu tâu tâu không muốn thứ lỗi cho chúng ta, chúng ta cũng không nên cầu xin nhiều, nếu không sẽ gây ra nhiều chuyện phức tạp hơn.”

Khuyết nhi ở một bên hơi hơi nhéo nhéo cái miệng nhỏ nhắn, lúc trước cảm thấy đáng đồ từ cô gia thật sự là không xứng với tiểu thư nhà mình, nhưng hiện tại thế nào đúng là trời sinh một đôi? !

Không đúng, phải nói hai người bọn họ chính là cá mè một lứa!

“Người thật lòng muốn tặng cho ta?”

“Đó là đương nhiên, lần trước gặp được Phi Trân tâu, Khuynh Uyển cảm thấy tâu rất là có duyên, tự nhiên thanh nhã, cho nên một lòng muốn cùng tâu kết giao, đáng tiếc vẫn không có cơ hội, vừa nãy nha hoàn của ta có lời nói đụng chạm tâu, Khuynh Uyển trong lòng thật sự là áy náy, mong tâu bỏ qua cho”

“Vậy được rồi, ta trước đó thanh minh a, ta cũng không yêu thích mấy thứ kia của người, chẳng qua không đành lòng nhìn người khó chịu.”

“Khuynh Uyển tất nhiên hiểu, tạ ơn tâu, bên này mời.”

Trần Phi Trân dẫn đầu đi phía trước, Lạc Diễn quay sang Quân Thành Duệ nở nụ cười, khuyết nhi chịu không nổi lắc đầu, bước nhanh đi trước, hai người kia giống như đang có âm mưu gì đó !

Trở lại Lâm Quân Uyển, Lạc Diễn đem một chút đồ trang sức là đồ cưới của mình lấy ra, những thứ này đều do Triệu Mộng Bách đích thân tuyển chọn, vì không muốn cho nàng mất mặt, khẳng định đều là đồ tốt nhất, chỉ tiếc Lạc Diễn không thích những đồ vật phức tạp này, đơn giản mới là tốt.

Trần Phi Trân hai mắt sáng ngời, nhìn cái này xem cái kia, không biết nên chọn cái nào.

“Đều là một chút đồ vật nhỏ, sợ là không vừa mắt Phi Trân tẩu, tẩu ngàn vạn lần đừng trách móc a.”

“Sao lại thế, mấy thứ này đều xinh đẹp a!”

Một ngón tay Lạc Diễm lướt qua năm món trang sức kia

“Phi Trân tẩu nếu thích, liền có thể lấy hết a.”

“Này, cái này sao được chứ.”

“Dù sao Khuynh Uyển cũng quen với những trang phục đơn giản, tự mình cũng thấy không xứng với những đồ vật này, nhưng thật ra Phi Trân tẩu, trời sinh đã có khí chất, nếu phối với những đồ này, nhất định càng thêm xinh đẹp động lòng người, đồ tốt phải ứng với người.”

Trần Phi Trân nghe được trong lòng khẽ tung tung, cầm lấy mấy đồ trang sức kia.

“Ta sẽ không khách khí nữa.”

“Ồi.”

Lạc Diễm bỗng nhiên thở dài một hơi, Trần Phi Trân vẽ mặt nghi hoặc nhìn về phía nàng.

“Ngươi làm sao nữa?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy mấy vị tẩu tẩu hình như không thích Khuynh Uyển.”

“Ai nha, kỳ thật cũng không phải nhằm vào ngươi, còn không phải sợ ngươi sinh hài tử trước sao, trở thành trưởng tôn của Quân gia.”

Trần Phi Trân bỗng nhiên im lặng, ý thức được mình nói nhiều, khụ hai tiếng

“Ta phải đi, sợ bọn họ đang tìm ta .”

“Được, Phi Trân tẩu sau này có rảnh có thể đến Quân Uyển ngồi chơi, Khuynh Uyển chỗ này có vài bảo vật khác muốn cùng tẩu chia sẻ.”

Trần Phi Trân sững sốt một chút, gật gật đầu

“A, được.”

Xoay người chuẩn bị rời đi, đi tới cửa bỗng nhiên xoay người nhìn về phía Lạc Diễm, muốn nói lại thôi

“Tẩu còn có việc sao?”

“Cái kia, nhiều nhất sau này thời điểm các nàng muốn hại ngươi, ta sẽ báo trước cho ngươi”

Bỏ lại những lời này liền đi, Quân Thành Duệ từ trên nhuyển tháp đứng dậy đi tới bên người Lạc Dễn, ôm phía sau nàng, đem cằm để ở trên hõm vai.

“Chắc chắn, vì phu thật sự được mở rộng tầm mắt!”

Bạn đang đọc truyện *Vạn Sự Thiếp Vi Tiên* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.